

SAYI: 3 15-31 MÄRT 2002 FİYATI: 250.000 TL.(KDV DAHİL)

İKTİDAR İÇİN

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

FİLİSTİN'de TEK ÇÖZÜM;

Proleter Devrimdir!

13 MART'tan GAZİ'ye GAZİ'den ZAFERE!

13 Mart 1982... İ. Ethem Coşkun, Necati Vardar, Seyit Konuk... İşte bu üç komünist öncü işçinin katledilmesinin (idam) 20. yılı. Onlar devrim ateşini tutuşturan, kızıl mücadele bayrağını elleriyle bizlere teslim eden ve idam ipini en önde göğüsleyenlerdendi.

Devrim yolunda ölümsüzleşen bu üç yılmaz yoldaşımızı anmak ve Gazi Ayaklanması'nı her yere taşımak için Leninist-

ler 13 Mart Çarşamba günü İzmir Kemeraltı'nda yerlerini aldılar. Saat 17:30'da "13 MART'TAN GAZİ'YE GAZİ'DEN ZAFERE / Mücadele Birliği Platformu" yazılı pankartımızla başladığımız yürüyüşümüze, "İdamlar Bizi Yıldırılmaz", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Ya Devrim Ya Ölüm", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz" sloganlarıyla eşlik ettik. Yürüyüşümüz başladığı andan itibaren çevredekilerin şaşkın bakışları ve yurtseverlerin birkaç alkışıyla karşılandık. Üzerinde "13 Mart'tan Gazi'ye, Gazi'den Zafere" yazılı kızıl kuşlamalarımız gökyüzünü adeta kızıla boyamıştı. 100-150 metre sloganlarımızla yürüdüktan sonra kayıpsız dağıldık. Bazı yurtseverler de bölgeden uzaklaşıırken arkamızdan sokak girişini simit tezgahıyla kapatarak destek vermişler.

**YAŞASIN 13 MART SAVAŞÇILARI!
ZİNDANLAR YIKILSIN
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!
İDAMLAR BİZLERİ YILDIRAMAZ!
YAŞASIN KÜRT-TÜRK
HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ!**

İzmir'den Leninistler

**OKU... OKUT...
DAĞITIMINI YAP...
ABONE OL...
ABONE BUL...**

Yurtiçi Abonelik Koşulları:

6 aylık = 3.000.000

12 aylık = 6.000.000

Yurtdışı Abonelik Koşulları:

6 aylık = 50 EURO

12 aylık = 100 EURO

* Ödemelerinizi Şafak Gümüşsoy adına PTT İstanbul Beyoğlu Şubesi'ne posta çeki ile gönderebilirsiniz.

**İktidar İçin MÜCADELE BİRLİĞİ Dergisi / Onbeş Günlük Sosyalist Dergi / Yıl: 1 Sayı: 3 / 15-31 Mart 2002
/ Sahibi : Yeni Evre Yıyıcılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org. Tic. Ltd. Şti. Adına : Şafak Gümüşsoy / Adres : Hacımimi Mah. Serdar-ı Ekrem Cad. Kölemen Çıkmazı No: 9 Karaköy-İSTANBUL /
Tel-Fax: 0 (212) 249 12 70 / Sor. Yazı İşl. Müdürü: Şafak Gümüşsoy / Genel Dağıtım: YAYSAT / Baskı Yeri:
Özdemir Matbaacılık / Avrupa Temsilciliği: Selahattin KARATAŞ / Post Lager 3000 Bern 1 Ann İSVİÇRE /
Tel: 0041 319 917 795 / WEB Adresleri : Mücadele Birliği Platformu www.mucadele.org - www.datacomm.ch /
mucadelebirligi - www.leninist.cjb.net - www.comunist.cjb.net - www.komunist.cjb.net - www.labour.cjb.net -
E-posta: -dergi@mucadele.org- Avrupa@gmx.net**

İNSANLIK, Özgür ve Mutlu Olmayı Gelecek Çağlara Bırakmadan BUGÜN GERÇEKLEŞTİREBİLİR

Uygarlık tarihi boyunca görülen üç bağımlılık biçimi olan kölelik, serflik, ücretli kölelik altında yaşayanlar hep özgür ve mutlu bir geleceği düşleyip durdular. Bu yönde sayısız isyan, ayaklanma ve devrimlere giriştiler. Ancak özgür olmak hala bir gelecek düşü olarak kaldı. İnsanlığın baskı ve sömürüden kurtuluşunun tarihsel koşulları, ancak kapitalizm altında oluşabildi. Kapitalizmin en uzun dönemini kapsayan manifaktür döneminde bile kurtuluşun ekonomik koşulları yeterince oluşmadı. Maddi koşulların toplum ve dünya çapında gelişimi büyük sanayiye dayalı kapitalist üretim ile ortaya çıkmıştır.

Kapitalist üretim, daha başında kendi yıkılış öğelerini kendi bağrında taşımıştır. Kapitalist üretim bu anlamda yalnızca kapitalist birikimin temeli olmakla kalmamış; aynı zamanda kendi yerini alacak olan daha yüksek bir toplum biçiminin üzerinde hareket edeceği maddi koşulları da yaratmıştır. Bu maddi koşullar kapitalist üretim ve birikimin tüm gelişimi boyunca hazırlanmış ve olgunlaştırılmıştır. 20. yüzyıla doğru ortaya çıkan tekelcilik bu maddi koşulları daha ileriye çıkarttı. Bugün yeni toplumun maddi koşulları eski toplumun bağrında her bakımdan olgunlaşmış ve eski toplumun kabuklarına sığamaz hale gelmiştir. Ve bu kabuk yüzyıldan fazla bir zamandır, her taraftan kırılıyor.

Yeni toplumun maddi koşulları kapitalist toplumun bağrında kendini gösterecek kadar olgunlaşmadan önce ortaya konulmuş olan sosyalizm öğretisi ütopyik olmaktan öteye gidemedi. Marks ve Engels tarafından geliştirilen bilimsel sosyalizm yeni toplumun ortaya çıkmaya başlayan bu maddi koşullarına dayandı. Eğer sosyalizmin maddi ön koşulları eski toplumun bağrında olgunlaşmamış olsaydı, Marks, Engels tarafından yazılmış olan Komünist Manifesto bilimsel bir temele sahip olamazdı. Komünist Manifesto yalnızca Avrupa'da yaklaşmakta olan devrimlerin habercisi olmakla kalmadı, aynı zamanda ve e-

sas olarak burjuva mülkiyet ilişkilerinin çözülüşünü de haber veriyordu. Marks ve Engels Komünist Manifesto'nun 1882 Rusça basımının önsözünde: "*Komünist Manifesto'nun amacı burjuva mülkiyet ilişkilerinin yaklaşımakta olan kaçınılmaz çözülüşünü ilan etmektir*" diyorlardı. Komünist Manifesto'nun çözülüşünü ilan ettiği burjuva mülkiyet ilişkilerinin dayandığı kapitalist üretim ilkel sermayenin henüz tamamlandığı bir aşamayı. Kapitalist mülkiyet ilişkileri daha bu aşamada kendi çözülüş sürecine girdi. Lenin ise Emperyalizm kitabının ön sözünde; "*tekelci kapitalizm (emperyalizm) politik sonuçlarını çözümlerken sosyalizm bütün pencerelerden bize bakıyor*" demiştir. Marks, Engels ve Lenin'in tüm teorik çözümleri kapitalizmin yerini alacak olan, sosyalizmin her bakımdan kaçınılmaz gerçeğine dayanıyor. Tarihsel materyalizmin bu derinlikli kavranışı bugün de komünistlere yol gösteriyor.

Kapitalist üretim, tekelcilikle birlikte devasa boyutlara ulaştı. Devlet-tekel bütünleşmesi kapitalist üretimi, kapitalist birikimi en ileri düzeye çıkardı. Sermaye birikimi, yoğunlaşması, merkezileşmesi tekelci kapitalizmin gelişmesi boyunca büyüdü ve genişledi. Bilimin bağımsız bir güç olarak üretime uygulanması, yeni üretici bir güç olması ile birlikte üretim araçlarının merkezileşmesi ve emeğin sosyal karakteri ileri noktalara ulaştı. İlk önceleri tek ülkede ayrı ayrı üretim dallarında merkezileşen sermayeler zamanla tüm toplumsal alanda ve dünya ölçeğinde merkezileşti. Üretimin toplumsallaşma derecesi daha yükseltilmeye çıktı. Bu, üretimin kapitalizm altında olabilecek en tam toplumsallaşmasına bir gidiştir. Burada kapitalizmin iç çelişkileri kendisini şiddetli bir biçimde açığa vurur. Emek, toplum ve dünya ölçeğinde bu denli toplumsallaşmışken bunun sonuçlarına el koyma biçimi özel olmaya devam ediyor. Bu uzlaşmaz çelişki ve karşıtlık kendini şiddetli sınıf savaşlarında ortaya koyuyor.

***İnsanlık tarihinde ilk defa,
ama ilk defa kurtuluşun,
özgürlüğün tarihsel
koşulları oluşmuştur.
Komünist Manifesto, ta o
zamanda bunu bize
gösterdi. Biz bugün daha
farklı, daha ileri bir tarihsel
dönemde bulunuyoruz.
Marks'ın tarihsel
materyalist görüşlerini
açıklarken; geleceğe yönelik
"en sonunda" diye belirttiği
şey bugün içine girmiş
olduğumuz süreçtir.***

İnsanlık tarihinde ilk defa, ama ilk defa kurtuluşun, özgürlüğün tarihsel koşulları oluşmuştur. Komünist Manifesto, ta o zamanda bunu bize gösterdi. Biz bugün daha farklı, daha ileri bir tarihsel dönemde bulunuyoruz. Marks'ın tarihsel materyalist görüşlerini açıklarken; geleceğe yönelik "en sonunda" diye belirttiği şey bugün içine girmiş olduğumuz süreçtir. Yani insanlık uzun bir tarihi süreçten sonra; en sonunda özgürlüğün, çok yönlü gelişimin tarihsel koşullarına kavuşmuştur. Teorik olarak bunu ortaya koymak, insanlık tarihinde çok önemli bir girişimdir. Önceleri teorik olarak ortaya konan bu gelişme, zamanla insanlar tarafından pratik olarak görülmeye başlandı. Eski toplumda daha yüksek bir toplum biçiminin koşullarının oluştuğunu görmek insan bilincinde köklü bir dönüşüm başlatmıştır. Bu olgu kendi başına insanları en ikna edici ve harekete geçirici bir özellik taşıyor. 20. yy. boyunca görülen insanlığın en etkin ve sürükleyici politik hareket olan komünist hareket, yeni toplumun ve bu sayede insanın kurtuluşu ve özgürlüğünün mümkün olduğu gerçeğiyle hareket etmiştir. Yine 20. yy. boyunca ortaya çıkan sosyalist toplum örnekleri bunun olanaklı olduğunun somut olarak ortaya konmasıydı.

Kapitalizm altında üretici güçlerin gelişme düzeyi 19-20. yy.'daki düzeylerden daha ilerdedir. Toplumsal üretimde sağlanan büyük ilerleme emeğin toplumsal karakterinin dünya ölçeğinde gelişme göstermesi; insanlığın o bütün uygarlık tarihi boyunca özleyip durduğu özgürlük ve çok yönlü gelişim, bütün yönleriyle olanaklı hale gelmiştir. Bugün teorinin en çok ve esas olarak yapabileceği bir hizmet varsa, o da bunu bütün açıklığıyla ortaya koymaktır. Ancak, teorinin esas olarak bunu ortaya koymadığını görüyoruz. Marks, Engels ve Lenin'den farklı olarak günümüzde sosyalist teori insanlığın özgürlüğü ve mutluluğunun gerçek-

Günümüz sosyalist teorisinin (ki, bu sosyalist teori Marks, Engels ve Lenin'in komünist teorisinden önemli ölçüde uzaklaşmıştır) esas yanlıgısı büyük devrimci değişimin tarihsel araçlarının oluşmasına rağmen bunu göremeyip; oluşması için daha uzun bir tarihsel süreci bekleme durumuna düşmesidir.

leşmesini ileri çağlarda görüyor. Halbuki, bunun için ileri çağları beklemeye gerek yoktur. Bugün son derece gelişmiş olan üretim araçlarının toplum tarafından ortaklaşa olarak kendine maledildiği takdirde insanlar zenginlik kaynaklarına dayanarak bireysel ve toplumsal yeteneklerini çok yönlü ola-

rak geliştirebilir ve özgür olurlar. Bunun tarihsel olarak bugün mümkün olduğunun kavranması, harekete geçmek için, en inandırıcı ikna etme aracıdır. Yine bugün dünya çapında görülen ve yükselen anti-kapitalist devrimci hareket bunun somut olarak kavranmasının ifadesidir. İnsanlık, kurtuluş ve özgürlüğün olanaklı olduğu bir tarihsel gelişme evresine girmiştir.

Bugün ezilen ve sömürülen emekçi kitleleri mevcut üretim araçlarının özel mülkiyetine el koyma gibi; son derece devrimci bir hedefi gerçekleştirmeye çağırma yerine; bugün toplumsal reform için mücadele çağırısı yapmak, tarihsel materyalist bakış açısından yoksun olmak demektir. Bugün devrimci olan nedir? Bugün devrimci olan insanlığın kurtuluşunun, özgürlüğünün olanaklı olduğunu görmek ve bunun maddi araçlarını ortaklaşa olarak kendine maletmektir. Bunu görmemek ve göstermemek, bilimsel sosyalizmin gerisine düşmektir. Yani bilimsel sosyalizmden, bir önceki sosyalizm, ütöpik sosyalizm düzeyine düşmektir. İnsanın, gelişmiş olan üretim araçlarını ve bu üretim araçlarını toplumsal mülkiyete dayanarak özgürlük içerisinde tam bir gelişimini bugün gerçekleştirmeye girişmek yerine gelecek çağlara ertelemek ütopyaya düşmektir. Tarihsel materyalizme dayanan komünistler çilekeş komünizmden farklı olarak, böylesi bir dönemi beklemek yerine onu gerçekleştirmeye girişir. Bu tarihsel devrimci girişimi bugün somut bir hedef olarak koymak yerine yine bunu geleceğin bir sorunu olarak göstermek kişiyi edilgen duruma düşürür. Hiç şüphesiz, toplumsal dönüşüm tarihsel bir işittir; yani tarihsel olarak bunun koşullarının oluşması gerekiyor. Komünistler, "şeyleri" yaratmazlar, araçları tarih tarafından verilmiş olan koşulları değiştirmeye girişirler ve tarihte köklü bir değişim yapmanın araçları oluşmuşsa bundan ne diye kaçınırlar. Günümüz sosyalist teorisinin (ki, bu sosyalist teori Marks, Engels ve Lenin'in komünist teorisinden önemli ölçüde uzaklaşmıştır) esas yanlıgısı büyük devrimci değişimin tarihsel araçlarının oluşmasına rağmen bunu göremeyip; oluşması için daha uzun bir tarihsel süreci bekleme durumuna düşmesidir.

Marksizmle, marksizm dışı eleştirel akımların arasında ki en önemli farklılıklardan biri kapitalizmi kavrayışıdır. Kapitalizmi eleştiren çeşitli teoriler kapitalizmin yarattığı yıkım ve insanı parça insan haline getirdiği için kapitalizmi eleştirirler. Fakat bu gelişmenin aynı zamanda bireyin özgür ve tam gelişimini sağlayacak maddi öğeleri bağrında taşıdığını kavrayamazlar. Marksizm bu gelişmeyi bütünlük içinde kavrar. Eski ve yıkılmakta olanın bağrında yeni ve devrimci bir girişimin ortaya çıktığını ve olgunlaştığını kavrar. Marks kendi dönemine kadar ki bütün filozoflardan farkını ortaya koyarken "mesele dünyayı yorumlamak değil, onu değiştirmektir" Dünyayı değiştirmenin yani sınıfları kaldırmanın tarihsel koşulları oluşmuştur. Bugün devrimci olan, koşulları tarih tarafından verilmiş olan dünyayı değiştirmektir. □

Emperyalistlerarası Çelişkiler DERİNLEŞİYOR

11 Eylül'ün dünya siyasi arenasındaki etkisini kullanarak sınırsız bir saldırganlığa yönelik ABD, aşınan hegemonyasını geliştirme hesapları yaparken, ummadığı bir direnişle karşılaştı. Irak'a saldırıp saldırmayacağı veya ne zaman saldıracağı bir yana... Hegemonyasını genişletmek düşleriyle yaptığı yanlış hesap Bağdat'tan dönmüş bulunuyor.

İkiz Kuleler'in hazin görüntüsü ancak Afganistan saldırısı karşısında görece tepkisizliği sağlamaya yetti. Yarattığı illüzyon ve güçler dengesi, emperyalist rakiplerin ve bölge ülkelerinin, ABD e-felenmesine gönülsüz bir şekilde katlanmasına yol açtı. Ama ABD namluları Tora Bora'dan Ortadoğu'ya dönmeye başladığında, ABD, sıfırı tüketmiş, "Graund Zero"da birbaşına kalakalmıştı. Kendi "president"lerinde modern çağın Sezar'larını, silahlı kuvvetlerinde Roma lejyonlarını gören yankee'ler, dünyayı hizaya girmeye çağırıp, düşlerindeki düzeni "gerekirse ateş ve kılıçla dünyanın tümüne empoze etme" çılgınlıkları atarken... uluslararası arenada hakettikleri horgörüyle müşerref olmaya başladılar. Son yarım yüzyıldır gerçek "şer cephesi"nin yegane simgesi olan ABD bayrağı, kendi ülkesinde dahil, Bush'un ve yankee ordularının adımlarını attıkları her ülkede yakılıyor. Ve Afganistan saldırısından sonra bu bayrağın hedef olduğu öfke, ilk defa tüm bir emperyalistler topluluğuna yöneliyor. Bu durum, kendi olağan evrimi içinde derinleşen emperyalistler arası çelişkiyi daha da büyütüyor.

Dünya, ABD ve diğer emperyalistler için asla dikensiz gül bahçesi olmadı. Ne de onların kanlı işbirlikçileri için... Emperyalistler, bir taraftan dünyanın yeniden paylaşımı uğruna birbirleriyle boğuşup dururken, diğer taraftan halklar karşısında egemenliklerini kanla, baskı ve terörle, askeri darbelerle vb. sağlama almaya çalışıyorlardı. II. Emperyalist

Bu toptan çöküş süreci, emperyalistler arası gerilimleri artırıyor. Avrupa, elli yıl önce zorunlu olarak kabul ettiği, ABD'ye büyük iktisadi avantaj sağlayan ekonomi kurumlarına, iktisadi işleyişe karşı çıkıyor. ABD'yi masa başına çekmeye, tıpkı Bretton Woods'da olduğu gibi ama bu defa Washington'a endekslenmeyecek yeni bir ekonomik düzenleme yapılmasına çalışıyor.

Paylaşım savaşı sonrasında, güçlü bir sosyalist blokun doğmuş olması ve askeri-teknikteki muazzam gelişmeler, nükleer silahlar... Emperyalistler arası büyük savaşları geri plana itti. ABD, tartışmasız bir hegemonya kurdu. '70'li yılların başından itibaren, emperyalistler arası çelişkiler ekonomik krizle birlikte tırmanışa geçti. Öte yandan, üç kıtada birden bağımlı halkların yükselen isyanları, emperyalist egemenliği zorlamaktaydı. Ekonomik konumundaki gerilemeye paralel olarak aşınmakta olan ABD hegemonyası, sosyalist ülkelerdeki geri düşüşlerden sonra, en önemli dış baskının ortadan kalkması sonucu, rakipleri karşısında iyice geriledi. '90'lı yıllar, dünya halklarına yönelik emperyalist saldırıların, "küreselleşme" adı altında yoğunlaştığı yıllardı. Milyarlarca insan sefaletin kucakına itildi. İktisadi ve toplumsal yıkımlar dört bir yanı sardı. Ve bu emperyalist saldırganlık, halklardan gerekli cevabı da aldı. Artık bir "egemenlik bunalımı" gündemdeydi. İkili bir bunalımdı bu. Bir yanda, emperyalizmin, halklar

karşısında egemen olamama sorunu vardı. Diğer yanda, emperyalistlerin kendi aralarında, bir egemen gücün bulunmaması sorunu. ABD, hegemonyası aşınmış ve çöküş sürecine girmiş, karşılığında ise hiçbir emperyalist, egemen olabilecek bir güce erişememişti. Dahası, kapitalizm, son sınıra değin ilerleyip duvara dayanmış bulunmaktaydı. Yani toptan bir çöküş süreci başlamıştı. Gerek emperyalist ülke ekonomilerindeki durgunluk ve gerekse bağımlı ülke ekonomilerinin toptan yıkıma sürüklenmesi (ki bu ikincisi, emperyalist tekellerin genişleme girişimlerinin kaçınılmaz sonucudur. Kapitalist üretim biçimi, sermaye birikimi yasaları, bağımlı ülke ekonomilerinde verimli olan tüm alanların emperyalist tekellerin eline geçmesini, geri kalan "rakip" işletmelerin tamamen imhasını kaçınılmaz kılıyor) milyarlarca insanın yaşamdan kovulmasına sebep oldu. "Küreselleşme karşıtları" genel etiketiyile bilinen ve tüm dünyada hızla yayılan, büyüyen anti-kapitalist hareket, emperyalizmin egemenlik kalıntıları da yıktı geçti. Çelişkiler birikti. Derinleşti. Sermaye, insanlığı bir savaşın eşğine getirip bıraktı. Bu ikili egemenlik bunalımı nasıl çözülecek?

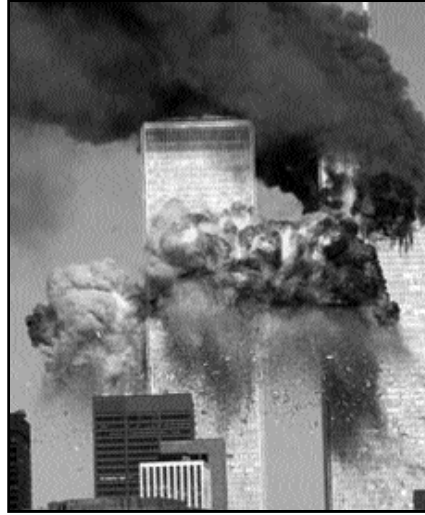
ABD emperyalizmi, ikinci dünya savaşında yara almayan, ekonomisi muazzam bir büyüme kaydeden tek emperyalist ülkeydi. Büyük bir askeri güçtü. Atom tekeline sahipti. Avrupa, anti-faşist direniş savaşında güçlenen komünist hareketin varlığıyla korkulu günler yaşıyordu. O dönemde, hem iktisadi gereksinimler ve hem de siyasal güç dengeleri, Avrupa karşısında ABD'ye görülmedik bir egemenlik sunmaktaydı. Bretton Woods anlaşmalarında somutlanan bu ABD gücü, yıllar boyunca aşınmasına rağmen, anlaşma maddeleri değişmedi. '70'lerin başında Bretton Woods sistemi çökse de, ABD doları ana rezerv parası olamaya devam etti. Öyle ki, IMF dayat-

malı para politikaları, başta bağımlı ülkeler olmak üzere, pek çok ülkeyi, ellerinde dolar bulundurmaya mahkum etti. Dünyanın en büyük pazarı olan ABD, dolarla yapılan dış ticaretin de yardımıyla, Bretton Woods'da elde ettiği karşılıksız dolar bulundurma avantajını sürdürdü. Böylece ABD toplumu, ürettiğinden çok daha fazlasını tüketebildi. Açığı kapatmak, ellerinde zorunlu olarak dolar bulduran ülke ekonomilerine düştü. Bu yüzdendir ki, ABD, militarizme muazzam bir kaynak aktarabiliyor. Başka hiçbir ekonominin kaldıramayacağı bu yüke ABD ekonomisi bunca yıl, bu sayede dayanabildi. Kuşkusuz bu böyle sürgit devam edemez. ABD, bu avantajının da sonuna geldi. Kendi sorunlarının önemli bir ağırlığını başka ülke ekonomilerine yığıp da olsa, bütçe açıkları artık yamanamayacak denli büyüyen ve toplumsal dokusu sürekli yıpranan ABD ekonomisi, çöküşün eşğine geldi.

Bu toptan çöküş süreci, emperyalistler arası gerilimleri artırıyor. Avrupa, eli yıl önce zorunlu olarak kabul ettiği, ABD'ye büyük iktisadi avantaj sağlayan ekonomi kurumlarına, iktisadi işleyişe karşı çıkıyor. ABD'yi masa başına çekmeye, tıpkı Bretton Woods'da olduğu gibi ama bu defa Washington'a endekslenmeyecek yeni bir ekonomik düzenleme yapılmasına çalışıyor. ABD, hakemediği iktisadi avantajlarını yitirmemek, hatta daha da genişletmek isterken, Avrupa, iyice güçten düşen ABD'nin elinde kalan avantajları almak istiyor. Benzer gerilimler, Uzakdoğu'da, ABD ile Japonya arasında da yaşanıyor. Ve tam böyle bir ortamda, 11 Eylül'de İkiz Kuleler'in "sıfır noktası"na değin çöküşü gerçekleşiyor.

Kaybolan ikili egemenlik ve 11 Eylül... Birbirleriyle yakından ilgili iki olgu. ABD'nin nasıl bir sınırsız saldırganlığa giriştiği, tüm emperyalistlerin peş peşe terör yasaları çıkararak anti-kapitalist harekete nasıl gözdağı verilmeye çalışıldığı, dünya genelinde tüm devrimci hareketlerin ve sosyalist ülkelerin nasıl tehdit edildiği, emperyalizmin istediği doğrultuya girmemiş olan kapitalist ülkelere nasıl baskı yapıldığı... biliniyor. Terör edebiyatıyla, envai çeşit "uygar

dünya" demagogleriyle geyikleriyle, açık tehditlerle ve bizzat askeri saldırılarla girilen egemenliğin yeniden tesisi mücadelesi, beş ay içinde tüm gücünü, illüzyonunu yitirdi. Geriye çıplak zordan başka bir şey kalmadı. Dünya halklarının tepkisi, öfkesi, mücadelesi büyüyor. Emperyalistler arasındaki çelişkiler de aynı şekilde. AB ülkeleri, Fransa Dışişleri Bakanı Vedrine'in çıkışından sonra sürekli açıklamalar yapıyor. Washington'a çatıyor. İspanya Başbakanı Aznar, "Avrupalı ve Kuzey Amerikalıların ittifaklarını yeniden tanımlamak zorunda oldukları tarihi bir dönemyiz" diyerek vaziyetin ciddiyetini gözle önüne serdi. Almanya, Başbakan ve Dışişleri Bakanı gibi en yetkili ağızlardan yapılan açıklamalarla Washington'a yükleniyor.

Solana'nın tüm yumuşatma çabaları ve İngiltere başbakanının "gizemli" tutumuna rağmen, Avrupa'nın ABD'ye meydan okuyan tavrı, AB içinde çelişkiler bulunsu da, güçleniyor. Son olarak NATO Genel Sekreteri G. Robertson, Irak'a saldırı meselesinde, El-Kaide ile Irak arasında bir bağlantı olmadan saldırının mümkün olmadığını belirttikten sonra, "ABD bugüne kadar böyle bir bulguya rastlayamadı" diyerek, ağırlığına Avrupa'dan yana koydu.

Emperyalist odaklar arasındaki çelişki böyle derinleşince, dalaş büyüyünce, bağımlı ülkeler için belli bir manevra alanı doğar elbette. Arap gerici devletleri, daha önce ABD'ye karşı seslerini

yükseltmezken, Avrupa'nın çıkışından sonra, peşpeşe açıklamalar yaptılar. Suriye, Birleşik Arap Emirlikleri, Suudi Arabistan, yaptıkları açıklamalarda Irak'a yönelik bir saldırıya karşı olduklarını net bir şekilde ifade ettiler. Böylece, tabandan gelen baskıyı da biraz hafifletmiş oldular. Ama bölgede, İsrail üzerinden "çözumsuzlük diplomasisi"nde direnen ABD, ipleri germeye devam ediyor. Güçler dengesi aleyhine dönüyor olsa da tüm bölgeyi savaşa sürüklemekte ısrarlı görünüyor. Bu konuda ne kadar ısrarlı olabileceğini önümüzdeki dönemde göreceğiz. Özellikle Rusya ve Çin'in girişimleri, Avrupa'nın çıkışıyla çakıştığında, bölgede güçlü bir anti-Amerikan biçimlenişin gündeme gelmesi olası. ABD, "Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan olursa" şaşmamak gerek.

Halk hareketlerine gelince... Bush'un Uzakdoğu ziyareti aslında iyi bir gösterge. Gittiği her ülkede bu lanetli zorba layık olduğu öfke ve nefretle karşılandı. "Şer cephesi" sözünü yumuşatıp bir bakıma geri aldıysa da protesto gösterilerine hedef olmaktan kurtulamadı. Görülüyor ki, 11 Eylül ABD'ye istediği kozları veremedi. Bu, her şeyden önce, ABD hegemonyasındaki çöküş sürecinin artık geri döndürülemez bir aşamaya ulaştığı anlamına geliyor. Artık ne ABD diğer emperyalistler üzerinde yitirdiği hegemonyasını yeniden tesis edebilir; ne de emperyalizm, halklar karşısında egemen konuma gelebilir. Elleri zor aygıtlarından, savaş makinelerinden başka bir şey kalmadı. Kuvvete başvurmadan çekinmeyecekleri aşikar. Bir "Ulusal Güvenlik Konseyi" belgesinde söyledikleri gibi, "Ayaktakımı kapılara gelip dayandığında", kuvvet kullanma, sorunları siyasal yollarla çözme şeklindeki kuramlar, "çok yararlı bir kılavuz değildir". Elbette güce, kuvvete, zora başvuracaklar. Kendi aralarındaki dalaş bile onları kuvvet kullanmanın eşğine getirmişken, tüm dünyayı savaşa sürükleyenlerken, halklara karşı kuvvet kullanmalarından daha doğal bir şey olabilir mi? Ama aynı şekilde, "ayaktakımı"nın Amerikan "Ulusal Güvenlik Konseyi" belgesindeki öğütlere kulaklarını tıkayacağını kim iddia edebilir ki! □

Zindan Savaşçılarının Aydınlatığı 8 MART

“Bu yıl 8 Mart yalnızca bizim için, partimiz için değil, dünya için büyük öneme sahip bir sürece denk geldi. Ve biz, bu büyük eylemde en önde yer alan kadınlar için 8 Mart ayrı bir önem taşıyor. Tarih yazıyoruz dedik. Belki de 8 Mart'ı bu kadar anlamına uygun karşılayamazdık.

Paris barikatlarındaki, Petrograd'daki, Ekim Devrimi'ndeki, Küba'daki, Vietnam'daki kadınlar nasıl tarihin yazılmasına destek sundularsa, bizler de bir ucundan tuttuk. Ve yalnız, dünya proleter mücadele tarihine değil, emekçi kadınların onurlu mücadele tarihinde de ayrı bir yere sahip olacağız.” (Aysun Bozdoğan-2001)

İnsanlığın ileriye doğru yürüyüşünde; tarihi dönemeçler en büyük kahramanlıklara, en cesur girişimlere tanıklık etmiş

Bir devrimin başarıya ulaşmasında ve ayaklanan kitlelerin mücadeleyi sonuna kadar götürebilmesinde, tutarlı, ideolojik-politik önderliğin yanında devrimci girişim, cesaret ve kahramanlık örneklerinin yaratılması tartışılmazdır. Kitlesele cesur girişimlerin de önünü açacak bu örnekler; 19 Aralık savaşında yaralanan onlarca kahramanlık eyleminin yanı sıra, hücrelere tıkılarak, kimliklerinden soyundurulmaya ve teslim alınmaya çalışılan devrimci tutsaklar tarafından sürdürülen direniş eylemiyle yaratılmaya devam ediyor. Yüzlerce beden ölümüne yatarak, her bir bedende ayrı kahramanlık destanının yaratıldığı Ölüm Orucu eylemi; sadece Türkiye halklarına değil, bütün dünya ezilen halklarının mücadelesine güç katmaya, cesaret vermeye devam ederken; özellikle de kadın savaşçıların yarattığı örnekler büyük bir hayranlıkla izleniyor.

ve her örnek kendinden sonrakilere büyük bir itilim ve güç vermiştir. Kimi destanlaşan, kimi efsaneleşen, kimi de romanların-öykülerin konusu olup, kuşaktan kuşağa yayılarak insanlığın özgürleşme savaşında etkin bir rol

oynayan bu örnekler, aynı zamanda kendilerini de aşan biçimlerini yaratarak devam etmiş ve etmektedir.

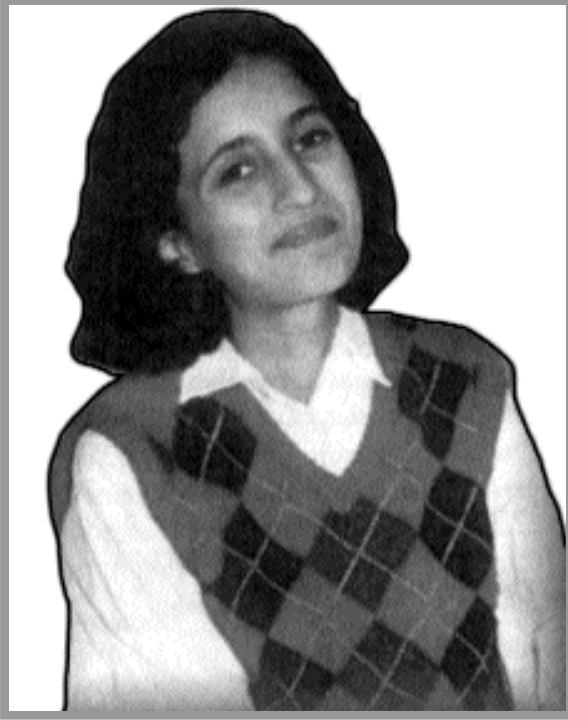
Ezenlerle ezilenlerin yüzyıllardır süren mücadelesinin her döneminde en aşağılık sömürü ve baskı biçimlerine maruz kalan emekçi kadınların geniş kitleleriyle özgürleşme mücadelesinin içinde yer almalarında ve önemli bir taşıyıcı güç olmalarında da yine bu örneklerin büyük payı vardır.

Kapitalistlere karşı verdikleri hak alma mücadelelerinde ölümü göze alarak hiçbir taviz vermeyen tekstil işçisi kadınların bu yiğitçe direnişleri; 8 Mart'ı ortaya çıkararak, tüm dünya emekçi kadınlarının kapitalizme karşı verdikleri mücadeleye esin kaynağı olduğu gibi, yine bayrakların üzerine yazılan Clara Zetkin, Rosa Luxembour, Alexandra Kollontai isimleri de; onların bütün yaşamlarını komünizm mücadelesine adanmalarından, proletaryanın kurtuluşu için yaşamlarını feda etmeyi göze alma cesareti ve yürekliliğinden kaynaklanır.

Kapitalist sistemin çöküş sürecinin sonlarına dayandığı “yeni evre”sinde, bütün dinamikleri “sıçrama” niteliği kazanarak “son”a doğru sürüklenişine hız katarken; ortaya çıkardığı yıkıcı sonuçlar da kitlelerde “sıçramalı” bir değişim, dönüşüm yaratmaktadır.

Türkiye halklarının devrim mücadelesinde kadınların yeri; kararlılıkları, direngenlikleri, cesaret ve cüretkarlıkları ile ayrı bir öneme sahiptir. Kapitalizmin onlarca kölelik zinciriyle kuşatarak düzenine sıkı sıkıya bağlamaya çalıştığı kadın kitleleri; tek bir halkın kopmasıyla, zincirlerinden hızla kurtularak sistemi tehdit edici gücüyle mücadeledeki yerini alırken; örgütlü mücadelede yerini alan kadın savaşçılar da, gerçek özgürlüğün dev-

rim mücadelesinden geçtiğini kavradıkça devrime daha bir sıkı sarılmakta, devrimci fedakarlıkta, yiğitlikte, savaşkanlıkta eşsiz örnekler yaratmaktadırlar. Devrimin değiştirici, dönüştürücü gücü en çok “ezilenlerin ezilene” kadınlar üzerinde etkisini göstermektedir.

Devrimci iç savaşın yükselişe geçtiği 90’lı yıllarla birlikte, emekçi kadınların mücadelenin her alanında geniş kitleleriyle yer almaları ve etkin bir konuma geçmeleri, devrimimize büyük bir güç katmıştır. Özellikle Kürt kadınlarının her türlü zulüm karşısında ortaya koydukları baş eğmez tutum ve savaşkan kimlikleri büyük bir etken olmuştur.

Ülkelerimizde on yıllardır süren devrim mücadelesinde sayısız kahramanlık yaratılmıştır. İdam sehpalarında, işkencelerde, sokak çatışmalarında, grevlerde, direnişlerde, gösterilerde, zindanlarda, dağlarda faşizmin her türlü saldırısına, terörüne, katliamlarına karşı yaratılan örnekler, emekçi halklarımız üzerinde derin izler bırakmıştır.

Devrim cephesinin en önemli ayaklarından birini oluşturan zindanlar; faşizmin en azgın saldırılarına maruz kaldığı, devrimci tutsaklara yönelik görülmemiş katliamların gerçekleştiği yerler olarak geçmiştir tarihe. Devrim mücadelesini boğmanın; özellikle kitlelerin en geniş kesimiyle harekete geçtiği dönemlerde onun önüne geçebilmenin yolunun, öncüyü teslim almaktan geçtiğini iyi bilen burjuvazi ilk hedef olarak komünistlere, devrimci öncülere yönelmiştir. Her defasında faşizmin ağır yenilgi aldığı, devrimci tutsakların güçlenerek çıktığı bu saldırı ve katliam girişimleri; “zindan savaşları” boyutuna yükselmiştir. Bu; aynı zamanda on yıldır yükselerek devam eden, devrimci iç savaşımızın da geldiği boyutu göstermektedir.

Emperyalizmin yönlendirmesi ve açık desteğiyle zindan-

larda gerçekleştirilen 19 Aralık katliamı, sermaye cephesinin; bütün dünya ezilen halklarına yönelik yürüteceği savaşın yönünün ne olacağını da ortaya koyuyordu. Kendi yıkılışını durdurabilmek için gerekirse tüm dünyayı yok etmeyi göze alan sermaye sınıfının; büyük yıkım yaşattığı emekçi halklarımıza ve her an devrimci ayaklanmaya dönüşecek patlamaları biriktiren devrimimize yönelmesi zorunluydu. 19 Aralıkta gerçekleştirilen katliamın bir amacı öncüyü tam teslim almaya yönelik bir girişimken asıl olarak da tüm topluma bir gözdağı vererek gelişen devrimin önünü kesmekti. Tüm dünyanın dehşetli gözlerle izlediği katliam girişimi; sermaye sınıfının korkularını daha da büyüttü. Dört gün boyunca en eşitsiz koşullarda gerçekleşen devrim-karşı devrim çarpışması en büyük “zindan savaşları” olarak tarihteki yerini aldı. Devrimci tutsakların büyük bir kahramanlık ve cesaret örneği sergilediği zindan savaşları, emekçi sınıfların yüreklerinde derin izler bırakırken; öncüyle daha fazla yaklaşmasını, bütünleşmesini de beraberinde getiriyordu. Devrimin kendisinin eğitici etkileri; hem emekçi kitleler üzerinde hem de devrimin öncü güçleri üzerinde açıkça ortaya çıkıyordu.

Zindanlardan yükselen “Devrimci Tutsaklar Teslim Alınmaz” şiarı; devrimin hiçbir koşul altında boğulamayacağını, engellenemeyeceğini ortaya koyarken, dışarıda kitlelerden yükselen “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur”, “Zindanları Yıkacağız”, “Katil Devlet, Hesap Soracağız” şiarları da mücadelenin yönünü ve bilinç değişimini gösteriyordu.

Bir devrimin başarıya ulaşmasında ve ayaklanan kitlelerin mücadeleyi sonuna kadar götürebilmesinde, tutarlı, ideolojik-politik önderliğin yanında devrimci girişim, cesaret ve kahramanlık örneklerinin yaratılması tartışılmazdır. Kitlesele cesur girişimlerin de önünü açacak bu örnekler; 19 Aralık savaşında yaratılan onlarca kahramanlık eyleminin yanı sıra, hücrelere tıkılarak, kimliklerinden soyundurulmaya ve teslim alınmaya çalışılan devrimci tutsaklar tarafından sürdürülen direniş eylemiyle yaratılmaya devam ediyor. Yüzlerce beden ölümüne yatarak, her bir bedende ayrı kahramanlık destanının yaratıldığı Ölüm Orucu eylemi; sadece Türkiye halklarına değil, bütün dünya ezilen halklarının mücadelesine güç katmaya, cesaret vermeye devam ederken; özellikle de kadın savaşçıların yarattığı örnekler büyük bir hayranlıkla izleniyor.

19 Aralık zindan savaşlarında ve sonrası devam eden Ölüm Orucu eyleminde, büyük bir kararlılık ve inançla yürüyüşünü sürdüren kadın savaşçıları; yarattıkları kahramanlık örnekleriyle, devrimimizin zaferini muştulayan perçinleri de atmış oldular.

“Eylemimiz umudumuzun anasıdır, bilincimiz ve kararlılığımız ise eylemimizin” diyerek yola çıkan kadın savaşçılarımız, büyük bir mütevazilikle sıradan bir iş yapıyormuşçasına yarattıkları devrimci kahramanlık örnekleriyle, emekçi halklarımızın umutlarını yeşerterek, onların öncüsüyle buluşması ve sahip çıkmasında etkin bir role sahip olmuşlardır.

Her devrimin içinde yükseldiği koşullarda tarihi dönemeçler vardır ve bu dönemeçler devrimin ileriye taşınmasında zorunlu girişimleri gerekli kıldığı gibi, “zorunluluk” bilincinin

gelişmesine de büyük bir hız katar.

Leninistler uzun süredir bu tarihi dönemece işaret etmekte ve ideolojik-politik ve pratik yönlendiriciliğiyle de öncü güç olduğunu ortaya koymaktadır. Bu bilinçle donanan Leninistlerin savaşı ve öncü kimliği; hücre hücre eriyerek ölümün üstüne yürüyen ve bir an bile tereddüt etmeden büyük bir inanç ve kararlılıkla ölümü “ayakta” karşılama iddiası ve yürekliliğiyle ölümsüzleşen Sibel ve Aysun yoldaşlarımızda cisimleşmiştir.

Sibel yoldaşımızın; “...işçi ve emekçi sınıflar sömürü ve vahşetin bitmesi için kendi iktidarının, kendi iktidarı için devrimin, devrim için zorun, zor için savaşı öncülerin zorunluluğuna çokça tanık olmuştur ve olacaktır. Onun üzerindeki sömürü ve baskı arttıkça karar verme vakti de yaklaşıyor demektir. Bizim kararlı adımlarımız onu karara daha çok yaklaştırıyor. Proletarya Leninistlerin her kararlı eyleminde daha iyi görecektir ki, savaşı öncüler dimdik ayakta duruyor...” diyerek; Aysun yoldaşımızın; “...çıktık yola, elimiz, koynumuz sınımsız sevgiyle, güvenle dolup taşarak... çıktık yola nice kararsız, tırıs geçen atlarımızın toynaklarının tozunda bırakarak... çıktık yola alnımızda 30 onurlu yılın teri, kılıçlarımız bilenmiş... Ardımıza bakmadık hiç, yüzümüz ileriye dönük...” diyerek, başlattıkları yürüyüşlerini son ana kadar; “...Bir Leninist’in ne olduğunu dosta da, düşmana da göstereceğiz...” kararlılığıyla sürdürmeleri, onlardaki yüksek bilincin, inancın ve öncüdeki feda ruhunun göstergesiydi.

Devrim yürüyüşü; birçok çarpışmaların yaşandığı ve ağır bedellerin ödendiği zorlu ve çetin bir savaşıdır. Proletarya ve emekçi kitlelere bu savaşta yürüyeceği yol gösterilmeden ve bu yolda bedel ödemeyi göze alması kavratılmadan, zafere kazanmak mümkün değildir. Bu zorunluluğu, kitleler bir yanı sıra kendi mücadele deneyimleri sonucu kavrayarak diğer yandan asıl olarak, öncünün ortaya koyduğu pratik mücadeleden kavrar ve bilince çıkarır.

Devrimci iç savaşın yükseldiği; kitlelerin kendiliğinden harekete geçtiği ve yönünü bulmaya çalıştığı koşullarda öncünün ortaya koyacağı pratik yönlendiricilik, devrimin kaderini belirler ve olmazsa olmaz bir zorunluluk olarak kendini dayatır. Kitleleri hızla değiştiren ve savaşı bilinci yaratan da bu sürecin ta kendisidir.

Ayaklanma koşullarının tüm yönleriyle olgunlaştığı ülkelerimizde; büyük bir yıkım yaşayarak açlığın ve yoksulluğun pençesinde kıvrılan emekçi halklarımız kendine bir çıkış yönü arıyor. Mahkum edildikleri koşulların bir kader, bir yazgı olmadığını; bir avuç sömürücü sınıf tarafından yaratıldığını her geçen gün biraz daha iyi kavrayıyor ve öfkeyle harekete geçiyor. Böyle bir süreçte ortaya konan kahramanlık eyleminin yankı bulmaması beklenemezdi. Estirilen bütün teröre, baskıya rağmen, yüzlerce beden tereddütsüz ölüme yatması; toplumun bütün dikkatini ve yönünü zindanlara çevirdi. Oradan yükselen her ses, onun öfkesini ve kinini haykıran ses; hücre hücre eriyen her beden, açlığa ve ölüme mahkum edilmeye çalışılan kendi bedeni idi. Yüreklere yangın yerine dönse de “zorunluluk” bilinci onları da derinden sarsmaya başlamıştı. Artık; “geleceğe uzanan köprüler kuran” bedenlerin ve yürekle-

rin çağrısı onları da kuşatıyordu. Bu süreç yine, özellikle emekçi kadınlarımızın üzerinde dönüştürücü etkisini gösteriyor; kendi evlatlarının yüreklerinden ve gözlerinden fıskıran kararlılık ve cesaret ışığı onların savaşı bilincini hızla açığa çıkarıyordu. Meydanlarda, sokaklarda, kitle eylemlerinde en öndeki yerlerini alarak belirleyici rol oynuyorlardı. Ölümsüzleşen savaşçıların uğurlanışında yine en etkin rolü onlar üstleniyordu. Hiçbir baskıya, gözdağına boyun eğmeyerek büyük bir direngenlik ve metanet örneği ortaya koyuyor; tüm gelenek ve görenekleri yıkarak kadın savaşçıları kendi elleri üzerinde, zılgıtlarla sonsuzluğa taşıyorlardı.

Devrim yürüyüşü en hızlı; ezilen, sömürülen emekçi kadınları değiştirip dönüştürüyor, en geniş kesimleriyle kendi aktığı kanala çekiyor. Bu; devrimimizin ne kadar büyük bir güç kazandığını ve bu gücün hızla büyüdüğünü gösterirken; bundaki en büyük pay, önde yürüyen kadın savaşçılarımızın ortaya koyduğu cesaret ve kahramanlık örneğidir. Devrime olan inançları, sınıfa olan güvenleri, onların; “gitmeyen dizlere derman, görmeyen gözlere ışık” olmasını sağlamış, bütün emekçi kadınların yüreklerinde “direnc çiçekleri”ni açtırmıştır.

Sibel ve Aysun yoldaşlarımız, yarattıkları örneklerle 21. yy.’ın ilk komünarları olma şansı ve şerefini elde ettiler. Adları ve yaşamlarıyla Leninistlerin savaş bayraklarında onurlu yerlerini alırken; tüm emekçi kadınların ellerinde ışık saçan güllüşleriyle birer meşaleye dönüştüler. Artık hiçbir şeyin gücü; “direnc çiçekleri”ni soldurmaya yetmeyecek.

Kapitalizme karşı savaş bayrağının dalgalandırıldığı her 8 Mart; onların inançlarının haykırıldığı, feda ruhlarının yükseltildiği savaş meydanlarına dönüşecek. Ta ki Zafere Kadar!

Leninist Kadınlar

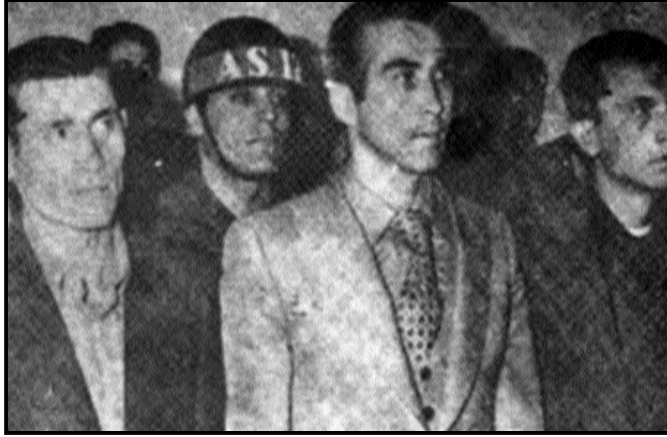
13 MART SAVAŞÇILARININ ÖLÜMSÜZLEŞMESİNİN 20.YILINDA DEVİRİM BAYRAĞI YÜKSELİYOR

Yıl 1982. 13 Mart... Seyit Konuk, Necati Vardar, İbrahim Ethem Coşkun.... İzmir-Buca zindanında kurulan darağacına üç genç komünist işçi slogan ve marşlarla ilerliyor. Komünizme ve komünizmin zorunluluğuna inanmış, bağlanmış ve hiçbir fedakarlıktan, hiçbir cüretten geri durmamış, genç ömürlerini proletaryanın kurtuluşuna adanmış üç genç komünist işçi onlar... Grevlerde, fabrika işgallerinde ve devrimci zor eylemlerinde birer sıra neferi, işçi önderleri olarak daima yerlerini almış olanlarımız onlar.

Seyitler işçi sınıfının ve gençliğin devrim ve komünizm uğruna neler yapabileceğini, hangi büyük fedakarlıkları, kahramanlıkları yaratabileceğini burjuvaziye gösterdiler. Burjuvazi 13 Mart savaşçılarında kendi sonunu gördü ve asıl korkusu da bu oldu. Ne idamlar, ne infazlar asla gençliğin ve yoksul emekçilerin devrime katılışlarının önünü kesemedi... Burjuvazi bunu başaramazdı çünkü; bu topraklarda devrim kaçınılmaz bir zorunluluk olarak sürekli derinleşip gelişmektedir. Egemen sınıf olan işbirlikçi burjuvazinin elindeki en temel silah daima zor araçları oldu ve bunu devrim hareketinin ileriye doğru sıçramalarında en şiddetli bir şekilde kullandı.

Bugün 13 Mart savaşçılarının idam edilmişlerinin 20. yılındayız ve işbirlikçi tekeli burjuvazi tarihinin en kapsamlı, en geniş saldırısını tüm toplum üzerinde, özellikle de devrimci öncüler nezdinde gerçekleştirmektedir. İşçiler ve tüm ezilenler açlıkla, işsizlikle iç içedir-

ler, bütün özlem ve istemleri köklüdür, yaşamsaldır ve devrimci zoru kullanmadan, iktidarı ele geçirmeden hiçbir özlem ve istemleri sonlanmayacaktır. Aksine sermaye sınıfının her adımı, her kararı emekçilerin yıkımını daha da derinleştirme, en kötü yaşam koşullarına mahkum etme, devrimci misyona sahip

olan işçi sınıfını, ezilenleri teslim alma yönündedir. Burjuvazi halkların kurtuluş mücadelesinin, devrimci atılımının önüne geçebilmek için her zaman ilk önce devrimci öncülere yönelik en ağır baskı ve katliamlarını gerçekleştirmiştir. Denizleri, Seyitleri idam edenler, 19 Aralık 2000'de devrimci tutsakları teslim alabilmek için kanlı bir katliam düzenlediler ve devrimci tutsaklara bir kez daha tarihin önünde Denizler'den Seyitler'den devralınan devrim bayrağını yükseltme onuru düştü. Gençlik 13 Mart savaşçılarının feda ruhunu savaşın tüm alanlarında geliştirme, gösterme kararlılığını sürdürdüler. Zindan savaşlarının destansı dört gününde ve hemen sonrasında başlayan Ölüm Orucu eylemi içerisinde 13 Mart gençliği hep en önde oldu. Ölüm Orucu yürüyüşçülerimizin yü-

reğinde ve beyninde Denizler'in, 13 Mart savaşçılarının ayrı bir yeri, anlamı oldu. Sibelimiz direniş günlerinden birinde şöyle yazmıştı: "Yaptığım eylemin tarihsel önemini biliyorum, ama yine de 19-22 Aralık günlerinde yaratılan dizelerin yanında ne kadar sönük kalacak benimki diye düşünmekten alıkoyamıyorum kendimi. Hele de Denizleri, 13 Mart savaşçılarını düşünürken, onların yüzde yüz bir ölüm karşısında sloganlarımızı haykırışını. Ama yine de hayıflanmıyorum, ölüm bu kez kaçsa bile önümüzden, bir yerde mutlaka çıkacak karşımıza. Ve bizler, yaşamayı bunca çok seven Leninistler, destana yeni dizeler eklemeye devam edeceğiz. Bizler yaşama sevincimizi ölüme ve tüm engellere meydan okuma kararlılığımıza borçluyuz".

13 Mart savaşçıları dünyayı değiştirme eyleminde işçilerin ve gençliğin simgesi, esin kaynağı oldular. Yeni bir dünya özleminin, dünyayı değiştirme arzusunun derinleştiği bu zamanda tek tek kahramanlıklar yerini kitlesel kahramanlıklara bırakmaktadır. Devrimci savaşım sürdüğü sürece esin kaynakları çoğalacak ve halklarımızın dilinde savaş sloganları olacaktır. Çelişkilerin keskinleştiği, yıkımın ağırlaştığı bugün, işçi sınıfı ve ezilenler devrimci zoru kullanmak zorunda kalacaklardır. Çünkü bu ağır sömürü, açlık ve baskıdan kurtuluşun başka yolu kalmamıştır. İşçi-emekçi sınıfın, "Bütün İktidar Emegün Olacak", "Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı" ve "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" şiarlarını hayata geçirmesi hem zorunludur, hem de olanaklıdır. □

Sermayenin Tüm Katliamlarına Karşı Özgürlük Savaşını PARİS KOMÜNARLARININ RUHUyla DÜNYAYI SARSIYOR

Ezilen emekçi sınıfların yeni bir yaşam düşüyle her ileri çıkışı, egemen sınıf olan tekelci sermayenin dizginsiz vahşetiyle karşılaşmış, kan deryasında boğulmaya çalışılmıştır. Tarihte sayısız örneği vardır bunun. Ama kimi örnekler vardır ki, ezilenlerin bilinçlerinde kapitalizmin barbarlığının, kanlı, katliamcı yüzünün simgesi olarak yer etmiş, unutulmamış ve unutulmayarak proletaryanın iktidar savaşımında onurla dalgalandırılan bayraklara, zafer andlarına kızıl renklerini vermişlerdir.

16 Mart günü de böylesi bir örnek niteliğindedir. Burjuvazinin ezilen sınıflara karşı katliamcı yüzünü sergilemekte sınır tanımadığı bugün, Halepçe ve Beyazıt katliamlarının gerçekleştirildiği gün olarak tarihteki özel yerini almıştır. Ve her 16 Mart'ta ezilen halklarımız burjuvazinin bu vahşet örneklerini öfkeyle anarak, devrimci savaşımı zafere kadar taşıma kararlılıklarını haykırırlar.

Ezilen emekçi halklarımız, kapitalizmin katliamcı yüzünü tarihten bildikleri gibi, kendi yaşamlarında da, tüm çıplaklığıyla tanıklık etmişlerdir. Tarihte özel örnekler olarak yerini alan kitlesel katliamlar günümüzde çok daha yaygın, çok daha üst düzeyde yaşanır hale gelmiştir. Yok oluşunun kıyısında, sıçramalı çöküş dinamiklerini tüm hızıyla yaşayan tekelci sermaye, yitirdiği tarihsel inisiyatifi tekrar ele geçirebilmenin aciz

çabasıyla, bütün zor araçlarını, tüm dünyada geleceği yaratmak için ileri atılan proletarya ve emekçi halklarımızın üstüne doğrultmuş ve ateşlemiş durumda. Halklarımıza

ve onun devrimci komünist öncülerine yönelik katliam politikasını en geniş alanda uyguluyor.

Kendi özgülümüzde en son 19 Aralık zindan katliamlarında yaşadık bunu. Ve bugün tüm görkemiyle süren Ölüm Orucu eylemi boyunca kapitalizmin vahşetinin sınırsızlığını ölümsüzleşenlerde, hastane odalarında, zorla müdahale işkencelerinde, içerde ve dışarıda tüm çıplaklığıyla yaşadık, yaşıyoruz. Devrimci tutsakların üzerine yağın sayısız bombanın, gazın, kurşunun, ne Halepçe katliamında kullanılan farkı vardı, ne de Beyazıt katliamında kullanılan bugün Afganistan emekçi halkının üzerine yağın tonlarca bombadan, kurşundan... Kan içinde boğulmaya çalışılan, yüzünü sosyalizme dönen ezilenlerin devrimci ayaklanmaları, umutları, düşleridir. Ama aciz bir çabadır bu. Burjuvazinin attığı her adım, her vahşet örneği ezilenlerin öfkelerini bilemekten ve iktidar kararlılıklarını perçinlemekten başka işe yaramıyor. Sermayenin üzerinde oturduğu pimi çekilmiş bomba, onu yok etmek için saniyeleri sayıyor artık.

Toplumsal devrimlerin tüm nesnel koşullarının olduğu günümüzde yeni bir dünyayı yaratmaya soyunan ezilen halklarımız "şarkı söyleyen yarınları" yaratmanın zorunluluğunun ve geleceğe

uzanan bu yolun zorluğunun bilincinde-ler.

Bu bilinç ki, en kanlı katliamların ortasından, umudu daha da büyüterek, kavgayı daha da yükselterek geleceğe yürüyor.

Bu bilinç ki, tekelci sermayenin sıçra köşklerine fırlatılan kafaları, tereddütsüz ateşe atılan yürekleri, yüzyılımızın komünarlarını besliyor, kitlesel kahramanlıkların yaratıcısı oluyor. Burjuvazinin zoruna karşı-devrimci zorun en geniş kitleler tarafından yaygın kullanımını dayatıyor.

Ve bugün 16 Mart, burjuvazinin katliamlarına tanıklık ettiği gibi, tarihin ilk bayramına, ezilenlerin umuduna da tanıklık etmiştir. Paris Komünü, proletaryanın ilk iktidarı olarak, tarihteki şanlı yerini almıştır. Paris sokaklarında komünarların ellerinde dalgalanan kızıl bayraklar, günümüzde tüm dünya proletaryasının ve ezilen halklarımızın ellerinde yükselerek, tekelci sermayeyi yıkacak savaş sloganlarına rengini veriyor. Yüzyılımızın komünarları, çağımızın komünlerini yaratmak için ileri atılıyorlar. □

İşçi Sınıfının Ayağındaki Pranga:

SENDİKALİZM

Kapitalizmin ilk dönemlerinde sermayenin birikim ve yoğunlaşma sürecinde burjuvazi, daha fazla kar, artı-değer elde etmek için yüzlerce işçiyi fabrikalarda bir araya getirerek pervasız bir sömürü uyguladı. Bugün daha fazla kar elde edebilmek ve elde ettiği sermayesini koruyabilmek için yüzlerce, binlerce işçiyi aynı zamanda işten çıkarmakta ve yalnızca çıkarmakla da kalmayıp yaşaması için gerekli olan tüm ihtiyaçlarına da el koymaktadır. Üretim fazlalığının ve tekniğin bu denli büyük, gelişmiş olduğu bir zamanda insanlar açlıkla içiçe ve açlıktan ölmektedir. Sermayenin merkezileşmesiyle, yoksulluk aynı hızda ilerlemektedir. Emperyalist tekeller diğer dev tekellerin sermayelerine el koyarken yani sermaye tüm dönemlerden daha fazla merkezileşirken, emperyalist dev tekeller emekçi halkın yaşamsal ihtiyaçlarına hatta yaşamlarına da tüm dönemlerden daha fazla el koymaktadır, yani açlığa ve ölüme iterek üretici güçler üzerinde büyük bir yıkım gerçekleştirmektedir. Yoksulluk ve sefalet en geniş toplumsal katmanlara doğru hızla yayılıyor, genişliyor...

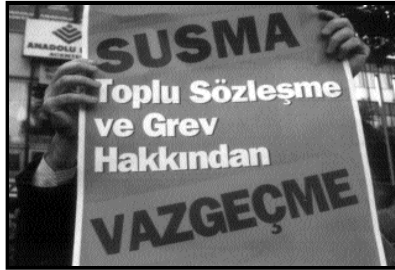
Emperyalist-kapitalist sistem bağımlı ülkelerdeki ekonomik ilhak politikasını sona doğru götürmektedir. Bu, bağımlı ülkelerdeki yıkımı kat be kat artırırken, tüm çelişkilerin de daha fazla keskinleşmesini, olgunlaşmasını hızlandırmıştır. Ve bu da, emekçi yığınları iktidar sorununda birleşmeye, harekete geçmeye zorlamaktadır. Böylece, devrimci iç savaşın ne denli geliştiğinin de bir aynasını vermiş oluyoruz.

Çelişkiler öylesine keskinleşmiş, iç savaş öylesine bir olgunluk göstermiştir ki, yasal reformistlerin ağızlarından “devrimci durum” laflarını, sendikaların başkanlarından zor kullanımına yönelik sözler vb. duyuyoruz. Bunlar, sınıf hareketini geriletme, çelişkileri olduğundan daha yumuşak gösterme misyonunu üstlenmiş olanlardan duyduğumuz sözler, ya emekçiler, işçiler, işsizler, yoksul köylüler ne düşünüyor, ne istiyor, ne söylüyor?

Öncelikle belirtmek gerekir ki, sermayenin uzantıları, güdümleri altında olanlar bu sözleri söylüyorsa, buna inandıktan, kavradıklarından ve sözlerine denk düşen örgütlenmelere başvuracaklarından değil, işçi sınıfının, kitlelerin mücadele bilincinin ulaştığı aşamanın zorlamasıyla ve nesnel sürecin keskinliğiyle bunları söylemek zorunda kalıyorlar. Aksi takdirde onlardan bu sözleri asla duyamazdık. Demek ki emekçi kitleler bugüne kadar ki sınıf mücadelesinden çok önemli sonuçlar elde etmişlerdir.

Bundan birkaç yıl önce -1995'te-; “Pratikte olan gelişmeler, her kitle eyleminin nesnel konumu ile egemen sınıfa karşı olduğunu gösteriyor. ... açık olarak görülen gerçek, iktidarın hedeflendiğini gösteriyor. Emekçi kitleler, devrimci bir program gereği bunu yapmıyorlar, sınıfsal iç güdü ile de olsa, özlemlerinin önündeki engelin ekonomik ve politik iktidarı ellerinde bulduranlar olduğunu anlıyor, kavıyorlar. (...) Devrimci kitle bilinci, devrim olmadan, iktidara gelmeden temel toplumsal sorunların köklü olarak çözülemeyeceği biçiminde kendini gösteriyor. Her geçen zaman içinde devrim bilinci daha fazla insanın bilinci olmaya başlıyor” (Devrimi Nasıl Örgütlemeliyiz ve Geçici Devrim Hükümeti s.16) değerlendirilmiştir. Bu değerlendirme hala gerçekliğini korumaktadır, fakat daha da yol alındığını eklemeliyiz.

Devrimci nesnel süreç, kitlelerin daha fazla iktidar sorunu üzerinde düşünmesini ve bunun nasıl olacağına kafa yormasını getirmiştir. Emekçi yoksul halklarımız kendi hükümetlerini istediklerini çok açık bir dille ifade ediyorlar. Elbette bu Leninist Parti'nin Geçici Devrim Hükümeti olarak ortaya

koyduğu devrim hükümetinin tam ifadesi değildir, ama bu istemin kitlelerde kendiliğinden olacağını beklemek de komünistlerin düşünceği şey değildir. O halde kitlelerin Leninist Parti'nin programıyla, iktidar hedefiyle örgütlenmeleri her zamankinden hatta birkaç yıl öncekinden daha olanaklı ve de zorunludur.

Sermaye ve emek arasındaki uzlaşmaz çelişki, derin uçurum yaşamın her alanında ve her anında çıplak şekilde açığa çıkmış ve bu, ezilen yığınları olabilecek en üst düzeyde kendiliğinden sorgulamaya götürmüş; bu güne değin kullanıla gelen mücadele yöntemlerinin sorunlarını çözmeye yönünde yeterli olmadığına kavranmasına ve yeni mücadele yöntemleri arayışlarına yöneltmiştir. İşçi sınıfı, iç savaş boyunca her grevde, mitingde vs. devamlı olarak şunu öğrenmiştir; sendikaların (herhangi bir yasal partinin de dahil olmak üzere) sorunları çözmeye yeteneğinde olmadığını, bu sistem altındaki her çözümün tamamen geçici olduğunu, bir sonrakinde ise daha da ağırlaştığını ve artık geçici çözümler dahi bulunamayacağını -kaldı ki, aç ve yoksul milyonlar geçici bir çözüm istemiyorlar- işsizlik sorununun yaşamdan kovulmak olduğunu ve daha başka eylem ve örgütlenme araçlarının gerektiğini... Grevlerde “ikna komiteleri”, sendikalardan bağımsız mücadele komiteleri oluşturarak burjuvazinin saldırılarına karşı yeni arayışlara girmeleri bunun somut örneğidir. Demek ki, proletaryanın “savaşlarının gerçek meyveleri o andaki sonuçlarda değil” tüm bu savaşların onlarda yarattığı politik bilinç ve eylemsel gelişmedir. İşte bu her iki gelişme kendini bugün; “kendi hükümetimizi istiyoruz, bu eylemlerle sonuç alamayız, sonuç alıcı eylemler yapmalıyız, geçici çözümler istemiyoruz” biçimindeki bilinçle ortaya koyuyor.

Buna karşılık reformist ve ortalama sol dar görüşlülüğü,

nesnellikten uzaklığı, yaklaşan devrimden kaçtığı, “demokratizm” bataklığına saplandığı için, işçi sınıfının, emekçilerin bu gelişimini gözardı ederek inatla sınıfa sendikaları göstermektedir. Ya da geçen yılın son aylarında olduğu gibi yeniden sendika kurma gerekliliğini “keşfederek!” hedef gösteriyor. Bu ne demektir? Bunun iki yanı vardır.

Birincisi, reformist ve ortalama solum aynı yerde buluşarak, yani gelişen sınıf hareketinin gerisinde kalarak, burjuvazinin çıkarına hareket ettiklerini, proletaryanın ve diğer ezilenlerin sınıf savaşımının önünde ayakbağı olduklarını gösterir. Sınıf savaşımının ve iç savaşımın bu denli gelişim gösterdiği bir zamanda, sendikacılığı savunmak, sendikal örgütlenmeyi baş araç olarak kitlere götürmek, sınıf savaşımını başlangıç aşamasına çekmek demektir. İşçi sınıfının mevcut sendikaları sorgulaması ve ondan bağımsız hareket etmeye yönelmesi; yeni bir sendika talebini yükselttiği anlamına gelmez. Bu çağrı (sendikaları yeniden kurma çağrısı) her bakımdan geridir, nesnellikten kopuktur ve işçi sınıfının mücadelesinin gelmiş olduğu düzey bu yönelimleri mahkum edecektir.

İkincisi, sorunlar o denli köklü ve keskindir ki ve yıkım o denli büyük ve yaygındır ki bugüne değin emekçiler ve sınıf tarafından kullanıla gelen mücadele araçlarını sürecin gerisine düşürmüştür.

1 Aralık mitinginin öncesi ve sonrasında bütün sendikalar ve kitle örgütlerinde çok yoğun olarak işçiler ve emekçiler tarafından, “Genel Grev Genel Direniş” bazın da “genel grev komiteleri”nin kurulması ve nasıl olması üzerinde tartışmalar yapılırken, daha güçlü ve örgütlü eylemler, örgütlenmeler gerektiği üzerinde durulurken, “sendikaları yeniden kurma çağrısı”nın yapılması mücadeleyi sendikal mücadeleye indirgeme çabasından başka bir şey değildir. Reformizmin, nesnel devrimci sürecin boşa çıkarttığı araçların yerine, yeniden sınıf sendikacılığı biçiminde dönemin gerisine düşen bir tartışma başlatması, kitlelerin kendiliğinden de olsa ulaştığı komite-konsey biçiminde kendi öz örgütlenme bilincini bulanıklaştırmaya, bunları sendikalara yamamaya çalışmasından başka ne olabilir?

Sınıf savaşımının, iç savaşımın gelmiş olduğumuz bu aşamasında defalarca ve defalarca sınıfa götürülmesi, propaganda edilmesi, en geniş şekilde yaygınlık kazandırılması gereken şey; komite ve konsey örgütlenmeleridir. Yasal reformizmin dediği gibi, “sendikal hareket, bugün geldiği yer itibarıyla tarihin en kötü döneminde”. Bu kötü dönem burjuvazinin sendikalara çok yoğun saldırısı, sendikal örgütlenmenin içini tamamen boşaltmasından kaynaklandığı gibi, reformizmin bugüne kadar sendikalarda egemen düşünce olmasından dolayıdır da... Proletarya sendikaları için savaşmayı bırakamaz, çünkü bu onun ilk başkaldırı aracıydı. Ama bugün bu araç işsizliğin, açlığın ve tüm yıkımların toptan ve kökten kaldırılması karşısında yine sınıf tarafından yetersiz olduğu görülmeye başlanmış, sendika-

1 Aralık mitinginin öncesi ve sonrasında bütün sendikalar ve kitle örgütlerinde çok yoğun olarak işçiler ve emekçiler tarafından, “Genel Grev Genel Direniş” bazında “genel grev komiteleri”nin kurulması ve nasıl olması üzerinde tartışmalar yapılırken, daha güçlü ve örgütlü eylemler, örgütlenmeler gerektiği üzerinde durulurken, “sendikaları yeniden kurma çağrısı”nın yapılması mücadeleyi sendikal mücadeleye indirgeme çabasından başka bir şey değildir. Reformizmin, nesnel devrimci sürecin boşa çıkarttığı araçların yerine, yeniden sınıf sendikacılığı biçiminde dönemin gerisine düşen bir tartışma başlatması, kitlelerin kendiliğinden de olsa ulaştığı komite-konsey biçiminde kendi öz örgütlenme bilincini bulanıklaştırmaya, bunları sendikalara yamamaya çalışmasından başka ne olabilir?

dan bağımsız ya da sendika içinde, zamanla ayaklanma ve iktidar organları durumuna gelecek olan yine kendi öz örgütlenmesi olan komite-konseylere yönelmiştir.

Sermaye sınıfının üretici güçler üzerindeki yıkımı o denli kapsamlı ve sürekli ki, emekçileri aynı hedefler ve savaş alanlarında birleştirmektedir. IMF ve DB işbirlikçi tekeli burjuvaziyle “uyum halinde”, tarımda ve tarım alanındaki emekçileri, yoksul köylülüğü, kentlerde ücretli emekçileri, küçük ve orta burjuvazinin bir bölümünü tamamen yıkıma uğratmaktadır. Emek gücünün ağır sömürsünün yanında, tüm üretici güçlerin yaşam alanlarıyla birlikte yaşamlarına da tekeli sermaye el koymaktadır. Tarımdaki yıkımın ağırlığıyla yoksul köylülük eylem alanlarında görülmeye, örgütlenmeye ve burjuvaziye karşı ciddi tehditler savurmaya başladı. İşçilerin ve emekçilerin büyük grev ve mitingleri; toplumun bu katmanları, proletaryanın devrimci ittifakları tarafından ilgiyle izlenmektedir. Proletarya da ve onun ittifakları da aynı eylemde, aynı alanda buluşmak isteğini aşıktan dillendirmelerine karşın başta sendikalar olmak üzere tüm sendikalist anlayış tarafından büyük bir çaba ve önemle bunun önüne geçmeye çalışılmaktadır.

Bir grevin dahi fabrika içinde kalmasını onaylamayan işçilerin, genel grevi sıradan bir greve indirgemeye çalışan sendikalarını “benim tek engelim ayağımdaki pranga sendikam” (ki bu sözü bir sendika yöneticisi söylemiştir) biçiminde dile getirmesi, sınıfın her bakımdan dönüşüme uğradığını, sıçrama durumuna geldiğini de göstermektedir. Bunu gören sendikalar, 1 Aralık mitinginden sonra “yerel şube ve örgütlenmelere ağırlık vermeli” diye toplantılarında karar almışlardır. Bunun gerçek anlamı sıçrama aşamasına gelen sınıfın önüne geçme isteğidir, yeniden sendikalara bağlama, ileri örgütlülükleri parçalama, eritme kararıdır. Ama bu gerçek amaçlarını ve niyetlerini gizleyen sendika yöneticileri sanki işçilerin ileri örgütlenmelerinin önünü açacakmış, bunu yapabilecek durumdaymışlar gibi anlatmışlar, kararlar çıkartmışlardır.

Sınıfın ayağında bir pranga haline gelen sendikal anlayış mutlaka aşılacaktır. Proletarya sınıfsal bir iç güdü ile de olsa iktidar hedefini taşıdığını, sorunların kökten çözmek gerektiğini ve toplumun diğer ezilen yoksul katmanları ile ittifak kurması gerektiğini kendi sınıfsal mücadele tarihinden ve on yıldır yükselen iç savaş boyunca pratikten öğrenmiştir. İçine girdiğimiz “ayaklanmalar yüzyılında” bütün dünya proletaryasının Yeni Bir Dünya yaratmak için harekete geçtiği bu süreçte; Türkiye ve K. Kürdistan proletaryasının devrimci iç savaşı daha da büyütürken, iktidarı ele geçirme koşulları ve bilinci her zamanki koşullardan daha mümkün ve zorunlu hale gelmiştir. Proletarya tüm toplumun kurtuluşunu gerçekleştirecek bu öncülüğü yapabilecek yetenektedir. □

Sermayenin **POLİTİK ZOR**'una Karşı Proleter **DEVİRİMCİ ZOR**'un Gücü

Bütün dünyada, emperyalist-kapitalist sistem, yeni doğan toplumun baskıları karşısında çatırıyor, çöküyor. Üretici güçleri alabildiğine geliştiren kapitalizm, bu güçleri kendi denetimi altına alamadığı için, ekonomik politik bir bunalıma karşı karşıya geldi. Bu bunalım, yüzyıl boyunca çeşitli evrelerden geçerek, bugünkü son aşamasına ulaştı. Bugün üretici güçler dünyanın her tarafında ayaklanma halindedir. Kapitalizmin ekonomik ve siyasal olarak bu güçleri tekrar kendi denetimine alma inisiyatifi yoktur. Bu nedenle burjuva sınıf, yapabileceği tek şeyi yapıyor: politik zor aygıtının aktivitesini son sınırına kadar zorlayarak ömrünü uzatmak. Burjuva sınıfın bu son gayreti insanlığa çok büyük acılara mal olacak. Çünkü, burjuva sınıfın karşı-devrimci politik zoru son sınırına vardırması demek, büyük savaşlar, kitle katliamları, kentlerin ve çevrenin yakılıp yıkılması anlamını taşıyor. İnsanlık, onu bekleyen bu acılara rağmen durmayacak, vazgeçmeyecektir, vazgeçmiyor da. Bundan böyle, emekçilerin devrimci zoru ile burjuva sınıfın sınır tanımayan karşı-devrimci politik zoru daha sık karşı karşıya gelecek ve eski toplum ile yeni toplum arasındaki savaşın kadere belirlenecektir. Mücadelenin, dünyanın her yerinde olgunlaşan bu yeni karakterini kavramayan bir sınıf, toplumsal kurtuluşa öncülük edemez. Dünyanın her yerinde devrimci zor ile politik zor aygıtları arasındaki kavga öne çıkıyor. Bu durum yalnızca “devrimin fırtına alanları” olan bağımlı kapitalist ülkeler için geçerli değildir. Bugüne kadar devrimci zor yöntemleriyle hiç tanışmamış, ya da on yıllar boyunca hiç

gündeme gelmemiş olan emperyalist ülke emekçi sınıfları da, şimdi sınıf savaşımının bu yeni karakteriyle tanışıyor. Emperyalist ülkelerde sertleşen mücadeleler, kitlelerin sokak savaşlarına, bu aşamaya çok kısa bir sürede ulaştı. Çoğu eylemde daha şimdiden fazlasıyla kan döküldü. Emperyalist merkezlerde kitlelerin mücadelesi, devrimci zorun diğer yöntemleriyle, sokak çatışmalarından barikatlara, küçük ve yaygın çarpışmalardan silahlı ayaklanmalara kadar uzanan bir çizgi üzerinde ilerlemeye şimdiden başladı. Bu yürüyüş uzun sürecektir. Ama, geri dönüşmez olan süreç başlamıştır. Emperyalist merkezler de dahil, tüm dünyada devrimci zora dayanan sınıf mücadelesi süreci, kitlesele patlamalar, büyük şiddet eylemleri; herşeyin fırtınanın dindiği sanısı verdiği geri çekilme ve güçleri toplama evresi; burjuva politik zor aygıtının, bir yandan yoğun kitlesele eylemler ve diğer yandan burjuva sınıfın büyük yalpalamalarının yarattığı baskıyla parçalanması ve nihayet yaygın ve sürekli eylemlerin on milyonları kapsayan silahlı halk ayaklanmalarına dönüşmesi gibi aşamalardan geçecektir. Tüm bu süreç ve aşamalar, uzun bir iç savaşın evrelerini oluşturacaktır. Uluslararası proletarya ve onun temsilcisi komünist partiler, örgütlenme ve mücadele biçimlerini çağın bu gerçeğine göre hazırlamak durumundadır.

Devrimci zorun, çağımızın ekonomik ve politik koşullarıyla ilişkisine böylece kısaca değindik. Ülkelerimizde devrim, kitlesele eylemler düzeyinde sürüyor, gerçek bir ayaklanma durumu yaşanıyor. Her ne sebeple olursa olsun, sokağa çıkan yığınlar, devletin politik

zor aygıtları tarafından ablukaya alınıyor. Burjuvazi bütün gücünü bu abluka için harcıyor. Çünkü, gerçek bir ayaklanma atmosferi içinde olsa da, emekçi sınıflar yaygın ama birbirinden kopuk eylemlerle, sisteme olan öfkelerini, eylemlerini dile getiriyorlar. Politik zor aygıtlarının her eylemi abluka altına alması, hem yaygın eylemlerin birleşmesini önlemek içindir, hem de emekçiler üzerinde bir güç gösterisi yaparak, onların eylemlerini tüm toplumu bir yansıma başlatan kıvılcım olmasını önlemeye yöneliktir. Bugün, çoğu zaman öfke dolu kitle eylemlerinin daha büyük eylemlere, birleşmelere doğru gidemeyişinin nedeni diğer nedenler bir yana, politik zor aygıtlarının ablukasıdır. Yoksa emekçi sınıfların bir “genel eyleme” olan inançsızlıkları, bu yöndeki bilinçsizlikleri söz konusu değil. Onlar, eylemlerin birleşerek büyümesini, genel bir eyleme varmasını istiyorlar. Ama, karşılarına çıkan politik zorun nasıl üstesinden geleceklerini de bilemiyorlar. Çoğu zaman öfke dolu ama çıplak bedenle girilen kavga, donanımlı karşı-devrimci zor tarafından püskürtülüyor. Öyleyse, ülkelerimizde devrimci zorun misyonu şimdiden belli olmuştur: Gerek örgütlü kitlesele, gerekse askeri eylemlerle, burjuva politik zorun ablukasını kırmak.

Bu abluka yalnızca eylem alanlarında oluşmuyor. Emekçilerin yaşam alanlarını da kapsıyor. Büyük emekçi kentlerinde, emekçi mahallelerinde bu türden ablukaları görmek, son yıllarda sıkça rastlanan bir durum oldu. Burjuva sınıfı şu ya da bu nedenle ve bazen nedensiz, emekçi mahallelerini ablukaya alıyor, geçici karakollar kuruyor ve bu-

rada sürekli olarak yüzlerce polisi hazır bekletiyor. Bu arada emekçi mahalle üzerinde terör estiriliyor. Tek tek evler basılıyor, geniş tutuklamalar oluyor. En önemlisi bu abluka sayesinde karşı devrim emekçi mahallelerinde kendi tabanını rahatça örgütüyor; abluka kalksa bile mahalle üzerindeki denetimi sürdürecektir haberleşme ağları kuruyor. Devrimci proleter güçler, eylem ve yaşam alanlarını kapsayan bu ablukaya karşı mücadele vermeden, onmilyonların eylemine başarılı bir şekilde ilerleyemez. Devrimci zorun şimdi asıl görevi, bu ablukanın gücünü kırmaktır.

Nasıl olacak? Bugüne kadar devrim tarihinin ortaya çıkardığı iki yöntem var. Birincisi, ablukaya karşı örgütlü kitlesel şiddet. Protesto eylemleri, yürüyüşler, ablukanın kendisini emekçi yığınlar tarafından ablukaya almak ilk akla gelen yöntemlerdir. Örgütlü kitlesel şiddet, ablukayı kaldırmaya yöneldiği kadar onu aşmaya, etkisizleştirmeye de yönelmelidir. Örneğin İstanbul (ki, ekonomik başkenttir, en kalabalık şehirdir aynı zamanda) kentinde emekçi mahallelerin ablukasını kolaylaştıran, bu mahalleler arasında büyük otayolların bulunmasıdır. Küçük-büyük, emekçi eylemleri, eğer bu anayollar üzerinde yoğunlaşırsa; yani, yalnızca mahalle içini merkez olarak kendine seçmezse, ablukanın etkisiz kılınması sağlanabilir.

Ablukayı kırmanın ikinci yöntemi; elbette, daha önce sözünü ettiğimiz askeri eylemler mücadele yöntemleridir. Sırası gelmişken, Lenin'in bu askeri eylemlere ilişkin söylediklerini yeniden hatırlayalım:

“Askeri eylem, kitle mücadelesinin gerçek bir ayaklanma aşamasına ulaştığı dönemle, iç savaşın büyük atılımlarının meydana geldiği dönem arasında geçen o uzun sürede,, kaçınılmaz bir mücadele biçimidir”.

Lenin'in sözleri, yukarıda incelediğimiz somut durumda bir kez daha askeri eylem ile iç savaşın büyük atılımlarını getirecek olan büyük kitlesel müca-

deleler arasındaki kaçınılmaz ilişkiyi aydınlatmış oluyor. Bu ilişkiyi, yalnızca kendilerini küçük burjuva dar kafalı hayallere, halkın “meşru ve haklı” taleplerinin her kapıyı açacağı sığınağına kendilerini kaptırmış olan ortalama sol düşünce göremez. Bu konuda son zamanlarda ortalama sol ve reformizm arasındaki o ince çizgi kaybolmuş durumda. Ortalama sol, açıkça kabul etmeye yanaşmasa da, askeri eylemlerin kitlelerin mücadelesiyle ilişkisini tümüyle gözardı ediyor. Dahası ikisini karşı karşıya getiriyor. Reformizm, bu karşı karşıya getirme işini yıllardan bu yana açıkça yapıyordu. Esas konumuz bu olmadığı için, ortalama solun askeri eylem olan uzaklığının diğer nedenleri üzerinde burada durmayacağız daha fazla.

Ülkelerimizde burjuva politik zor aygıtı; büyük güçleri hızla bir araya getirebilme, kendi güçlerini örgütlülük ve otorite alışkanlığı ile düzenli-planlı harekete geçirme üstünlüklerine sahip. Bunlar, en az teknik donanım üstünlüğü kadar önemlidir. Ancak, politik zor aygıtının, Ülkelerimizde, bu yönünü felce uğratmak demek, teknik-donanım üstünlüğünü de felce uğratmak demektir. Proletarya, karşı-devrimin politik zorunun bu avantajlı durumunun üstesinden nasıl gelecek? Her sanat gibi, askeri eylem sanatı da, esnekliğe, yaratıcılığa, her an değişebilen büyüklüklerin hesabına dayanır. Şimdiden, etkisini kanıtlamış bir takım yöntemleri önermekte yarar var. Karşı-devrimci zorun hızla bir araya gelme yeteneğini felç etmek için, Ülkelerimiz devrimcilerinin yapacağı şey basittir. Bu güçleri yeterince yaygın ve sabit halde tutmak. Örneğin İstanbul, hükümet binaları, büyük holding ve banka merkezleri, yabancı elçilikleri, büyük mağazaları, emekçi halkın giremediği eğlence mekanları ve gelecek korkusunun derinleşmesiyle her geçen gün daha fazla korunmaya ihtiyaç duyan, geniş burjuva mahalleleriyle, sermaye sınıfının en güçlü olduğu merkezdir. Sermaye sınıfının ekonomik-politik ve kendi sınıfına

özgü bu mekanları ve kurumları, şehir içinde alabildiğine yaygın bir alan içinde bulunuyor. Proleter güçler, bu çok yaygın mekan ve kurumları sürekli ve güçlendirilmiş bir korumaya muhtaç edebilir. Elbette burjuva sınıf, paraya kıyıp, kendine özel koruma biçimleri de geliştirebilmiştir. Ama çoğunluk, karlarından, sermayelerinin bir kısmını havaya uçuran bu “özel koruma” maliyetini karşılamaktansa, egemen oldukları politik aygıtın harekete geçmesini isteyeceklerdir. Dünyanın her yerinde burjuva sınıfın canı tatlıdır. Kendisinin servetine karşı gelişen açık bir tehlikenin yanı başında belirmediğini gördüğü zaman, atacağı feryat, bir kaşık suda kopacağı fırtına, politik zor aygıtını, dünya yıkılsa yerinden oynamayacak bir felç durumuna sokacaktır. Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmasın. Askeri eylem, işte böyle, yalnız teknik imkanlarla değil, sınıfların ruh durumlarına da dayanmak durumundadır.

Burada, devrimimizde on milyonların harekete geçirilmesi için proletaryanın önündeki engellerin aşılabilmesinin, emekçi sınıfların etrafında oluşturulan ablukayı kırmanın yöntemleri üzerinde durduk. Konu geniştir. Ve ancak tüm yönleriyle, harekete geçen güçler tarafından çözüme bağlanacaktır. Fakat bir noktayı bir kez daha önemle vurgulamakta yarar var. Proleter güçler elini çabuk tutmalıdır. Emperyalist-kapitalist sistemin yarattığı genel kriz, devrimci olanakları sürekli artırıyor, bu doğru. Fakat, açlık ve sefalet içindeki Ülkelerimiz emekçi sınıfların daha fazla beklemeye tahammülü yok. Aç yığınlar, çoğu kez bireysel ve çılginca girişimlerle kendi gücünü boşa harcıyor. Proleter güçler, böylesi olgun ve uygun zeminleri bugün kullanamazsa, gelecekte de kullanacak cesareti, yeteneği, atılımı yaratamaz. Bugünün kavgasını erteleyen, yarının kavgasında zaferler ve umutlar yaratmakta daha fazla zorlanır. Oysa öfke dolu bu aç yığınların tek umudu, proletaryanın devrimci eylemleridir.□

FİLİSTİN'DE TEK ÇÖZÜM Proleter Devrimdir!

Filistin'de savaş, ulusal kurtuluş mücadelesinin ötesine geçmiştir ve açıkça toplumsal bir devrim yolunda ilerliyor. 54 yıldır kıran kırana geçen bu mücadelenin en kritik, en ciddi evresinden geçiyoruz. Yalnızca olayların trajikliği değil burada söz konusu olan, mücadelenin derinliği, toplumsal bir alt-üst oluşa doğru gidiyor olması, bütün emperyalist dengeleri sarsması ile, Filistin devriminde daha önceki dönemde hiç görülmemiş olgular çıkıyor ortaya.

II. İntifada başladığında, birçok kişi bunu birincinin tekrarı saydı. İlk intifada hareketi büyük ölçüde silahsız, ama taşlı bir ayaklanmaydı. Ancak ikincisi, taşlarla başladı, tüfekler, havan topları, roketatarlarla sürüyor. Ayaklanma, salt kitlesel şiddetle, sokak savaşlarıyla yürümüyor. İsrail'in en üst düzey görevlilerini, askeri personelini en korunaklı inlerinde bile vuran gerilla savaşının başarılı örnekleriyle ve bu alanda sürekli etkileşen bir çizgide devam ediyor. Kuşkusuz bunlar, ikinci intifada hareketi için önemli karakteristik özellikler. Fakat, asıl önemli olan, II. İntifada'nın aynı zamanda iç düşmana yönelmiş olmasıdır. İç düşman, yani tek derdi Filistin devrimini emperyalist-kapitalist dünyanın dışına taşırmamak olan Arafat ve çevresindeki burjuva-bürokratik aygıt.

11 Eylül sonrası burjuva dünyasında yaşanan gelişmeler, Filistin devrimi için bir katalizör görevi gördü. Bütün devrimci güçlere savaş başlatan ABD, "ya bizdensiniz ya da düşman" diyerek tehditler savurduğunda, Arafat kan vermeye koştı. O kan verirken, Filistin halkı ABD menşeli saldırı helikopterlerinin bombaları altında can veriyordu. Ve başına gelecekleri anlayan Arafat, emperya-

list dünya ile diplomasi trafiğini hızlandırıp karşı kıyıya boğulmadan ulaşmak için epeyce çaba sarfetti. Ama devrimci dalga onu tam yarı yolda yakaladı ve kayığını alabora etti.

Filistin'in devrimci güçleri, sanki ABD aracılığıyla emperyalizm bütün özgürlük güçlerini kanla boğmaya hazırlanmış gibiydi, ve sanki bu kan politikasının en güçlü aygıtlarından biri olan İsrail devleti, topraklarını inanılmaz bir ablukaya alıp, tüm halkı yoketme tehditleri savurmuş gibiydi; engel tanımaz bir cüretle gittiler ve İsrail savaş kabinesinin en ırkçı, en kanlı bakanı olan Zeavi'yi kendi ininde cezalandırdılar. Adeta "bütün bu tehditlerden bize ne! Bu savaş ancak zaferle biter" diye ilan ediyorlardı. Bu olay başlıbaşına, ABD'nin 11 Eylül sonrası yaratmaya çalıştığı korku ortamına indirilmiş büyük bir darbeydi. Korkusuzdu, uzlaşmazdı ve bu nedenle de, tüm emperyalist dünyaya karşı bir savaş ilanıydı. Bu savaşa sadece emperyalist güçler ve İsrail değil, Filistin burjuvazisi ve onun politik temsilcisi Arafat da katılmıyordu. Sadece kan vermek yetmiyordu, kan da dökmeliydi. Bu durumda her zaman uygulanan yöntem Arafat'a da uygulandı. Ölümü gösterip sıtmaya razı ettiler. Arafat'ın Ramallah'taki evi tanklarla kuşatıldı, evden çıkmasına izin verilmedi. Ve bu arada yakındaki ev ve karargahlar teker teker havaya uçuruldu. Arafat, emperyalizmle ilişkilerini tamamen koparmamak

Bütün bu olanların ne Arafat'ın ibanetiyle, ne de Bush-Şaron ikilisinin kan içiciliğiyle bir ilgisi var. Kişilerin karakterleri, düşünceleri, bu gelişmelerde belirleyici değil. Filistin'de devrimin en kritik, en ciddi döneminden geçerek bir toplumsal alt-üst oluşa doğru sıçraması ne bir tesadüftür, ne de tek başına Filistin halkının kendi özelliklerinden dolaydır. Burada, tüm tarihsel olaylar tarafından hazırlanmış olan bir emperyalist-kapitalist dünyanın ve devrimlerin yaşandığı bu Yeni Evre, ulusal kurtuluş hareketlerinin kaderini yeniden çiziyor.

için, -ki koparmazdı, çünkü o zaman Filistin halkı üzerindeki tüm gücünü, etkisini yitirirdi- burjuva iç savaşı başlatı.

İlk çatışmalar, Hamas liderini tutuklamaya gelen Filistin polisi ile halk arasında yaşandı. Bu çatışmalarda dört ki-

şi öldü. Daha sonra polis, FHKC'nin üst düzey yöneticilerini tutuklayıp cezaevine koydu. Bunun üzerine halk cezaevini bastı, büyük çatışmalar yaşandı. Ve nihayet, Arafat yönetiminin mahkemelerinde yargılanan hainleri, halk kendisi cezalandırmak için mahkemeleri basmaya başladı. Filistin burjuvazisinin kurduğu devlet aygıtları, polisi, cezaevi ve mahkemeleriyle emekçilerin saldırısına uğramaya başladı. Bu süreçte Filistinli emekçiler iki cephede birden kavga yürüttüler. İsrail tank ve helikopterlerine karşı bir yandan, öte yandan Arafat'ın oturtmaya çalıştığı burjuva politik aygıtına karşı.

Bütün bu olanların ne Arafat'ın ihanetiyle, ne de Bush-Şaron ikilisinin kan içiciliğiyle bir ilgisi var. Kişilerin karakterleri, düşünceleri, bu gelişmelerde belirleyici değil. Filistin'de devrimin en kritik, en ciddi döneminden geçerek bir toplumsal alt-üst oluşa doğru sıçraması ne bir tesadüftür, ne de tek başına

Filistin halkının kendi özelliklerinden dolayıdır. Burada, tüm tarihsel olaylar tarafından hazırlanmış olan bir gelişmeyle karşı karşıyayız. Emperyalist-kapitalist dünyanın ve devrimlerin yaşandığı bu Yeni Evre, ulusal kurtuluş hareketlerinin kaderini yeniden çiziyor.

Bilindiği gibi, tüm 20. yy. boyunca ulusal kurtuluş hareketleri, proleter devrimlerin ve sosyalist sistemin en yakın müttefiki oldular. Emperyalist işgal ve ilhaklara karşı savaşan, ezilen uluslar, sırtlarını sosyalist sisteme dayadılar ve sosyalizmden etkilendiler. Ulusal kurtuluş hareketlerinin siyasal öncülerinden bir çoğu, burjuva ya da küçük burjuva konumlarını terketmeden, sosyalizmin bu desteğinden yararlandılar. Arafat ve onun temsil ettiği sınıflar da, bu destekten sonuna kadar yarar gördüler. Sosyalist sistemin büyük çabaları sayesinde Arafat, BM'de silahlı ve üniformalı olarak, tüm dünyaya Filistin halkının tek temsilcisi olarak poz verdi.

Doğu Avrupa ve SSCB'de karşı-devrimin iktidara gelişiyle birlikte ulusal kurtuluş hareketleri kendilerini bir yol ayırımında buldular. Çünkü artık sırtlarını dayayacakları bir sosyalist sistem yoktu. Ya sosyalizme doğru ya da sosyalizmle tüm bağları

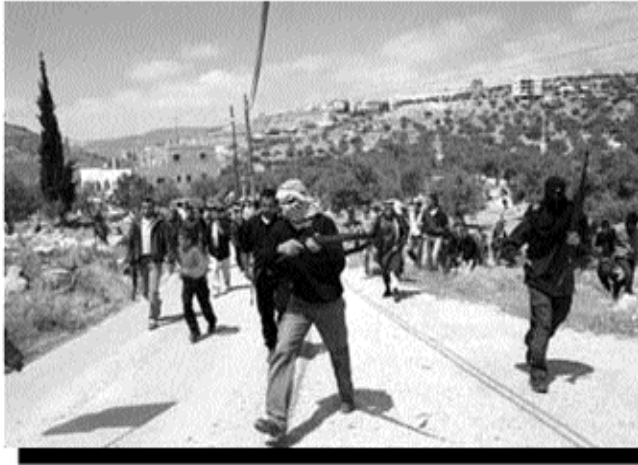
kopartarak emperyalizmle işbirliğine doğru. Arafat, elbette ikinci yolu seçecekti. Bu işbirliğinin meyvesi "Oslo süreci" oldu ve Filistin halkı, yedi yıl boyunca özgürlüğün hayalini kurarak, bir yandan burjuva politik aygıtın, öte yandan kanser gibi yayılan Yahudi yerleşimlerinin kurulmasını seyretti.

Ama yeni evre, ulusal kurtuluş mücadelelerinde mülk sahibi sınıfları emperyalizmle işbirliğine sokarken, emekçi sınıfları da bu mülk sahibi sınıflardan kopardı. Onların kaderini bir toplumsal devri-

me nesnel olarak bağladı. Tüm dünyada anti-kapitalist eylemlerin ve proletaryanın eyleminin gücü artınca, ezilen ulusların toplumsal devrim dinamikleri de harekete geçti.

Devrimler tarihinin fırtınalı olaylarını, tüm dünyada emekçi sınıfların ilişkilerinin çeşitliliğini, karmaşasını ve binbir yolla birbirine bağıntısını bilenler için, Filistin'deki devrimle dünyadaki devrimci dalganın büyümesinin aynı döneme denk gelişi bir tesadüf değil. Filistin devrimi, birbir bağlarla dünya emekçilerinin ve proletaryasının enternasyonal kavgasına bağlıdır. Çünkü o, artık, yalnızca ulusal kurtuluş mücadelesi değil, emperyalizmin, siyonizmin ve burjuvazinin Ortadoğu'daki egemenliğinde büyük bir çözümlenme noktası haline gelen toplumsal bir devrimdir. Bu nedenle Filistin emekçileri, Küba'dan Güney Afrika'ya, Endonezya'dan Belçika'ya dek, dünya proletaryasının desteğini alıyor. Dünyada proletarya, başta ABD emperyalizminin egemenliğindeki bu en önemli çözümlenme noktasındaki devrimi bu toplumsal devrimin olası sonuçlarını seziyor.

Filistin'de mücadelenin toplumsal bir devrime doğru evrilmesi siyonizme güçlü bir darbe vuruyor. Çünkü Filistinli emekçiler, kendi bayrakları altında yaşamakla yetinmeyecekler, bu topraklardaki tüm iktidarı ele almaya girişecekler. Bu, İsrail'in tüm ekonomik işleyişini alt-üst eder. İsrail, işgal ettiği topraklarda, yoğun üretim içerisinde. Filistin'deki suyun %75'i, enerjinin büyük bir bölümü bu üretim içinde kullanılıyor. Ayrıca siyonizm, bu üretim alanları sayesinde

Toplumsal devrimin ateşi İsrail'in içlerine dek yayıldıkça, küçük mülk sahipleri, sadece kanlarını değil, belki ondan daha önemli gördükleri mülklerini de kaybetme tehlikesini görüyorlar. Şaron onlara "güvenlik" vaat etmişti. Fakat, büyüyen devrimin tüm mülk sahibi sınıfları tehdit edişini engelleyemedi. Şimdi İsrail'in küçük mülk sahipleri, politika değişimi istiyorlar. Onbinler halinde sokaklara çıkıp "Barış" talebini dile getiriyorlar. Dahası, siyonizmin ordusu, bu en katı çekirdek, çözülüyor. Filistin'deki toplumsal devrimin ilk elden, ama önemli sonuçlarıdır bunlar.

kendi iç sınıf çelişkilerini de yumuşatıyor. Eğer bu üretim çiftlikleri ve alanları olmasa, siyonizm kendi halkının, askeri yükümlülükler ve vergiler nedeniyle isyanına tanık olabilirdi. Kendi halkını küçük mülk sahibi haline getirip, kendi siyonist politikasına bağımlı kılıyor. Siyonizm, Yahudi yerleşimcilere mülk sahibi oldukça yoksullaşan, açlık çeken Filistin halkının şiddetinden korunma vaat ediyor. Ama bugünlerde, küçük mülk sahibi Yahudiler, bu vaatlere pek inanmıyor gibi. Toplumsal devrimin ateşi İsrail'in içlerine dek yayıldıkça, küçük mülk sahipleri, sadece kanlarını değil, belki ondan daha önemli gördükleri mülklerini de kaybetme tehlikesini görüyorlar. Şaron onlara "güvenlik" vaat etmişti. Fakat, büyüyen devrimin tüm mülk sahibi sınıfları tehdit edişini engelleyemedi. Şimdi İsrail'in küçük mülk sa-

hipleri, politika değişimi istiyorlar. Onbinler halinde sokaklara çıkıp "Barış" talebini dile getiriyorlar. Dahası, siyonizmin ordusu, bu en katı çekirdek, çözülüyor. Filistin'deki toplumsal devrimin ilk elden, ama önemli sonuçlarıdır bunlar.

Filistin'de toplumsal devrimin yapacağı çok iş var. Her şeyden önce, artık yalnızca anti-siyonizmin yetmediği gerçeğini kavramak ve bu gerçek etrafında net politik hedefler yaratmak. Aylar süren ablukadan sonra Ramallah'taki evinden çıkan Arafat, "Kudüs'te Filistin bayrağı dalgalanacak" derken, bu eski hayaleti yeniden canlandırmaya girişti. Kuşkusuz, bugünkü İsrail devleti varlığını sürdürdüğü müddetçe, anti-siyonizm bir çizgi olarak varlığını sürdürecektir. Ancak bunun iki tarafı keskin bir bıçak olduğu unutulmamalı. Bir yandan bölgede emperyalizmin en büyük dayanağı olan bir devlet hedeflenirken, öte yandan bu hedef, Filistin'in mülk sahibi sınıflarının politik egemenliğini korumak için kullandıkları bir araç haline alıyor.

Filistin'de toplumsal devrim iki koldan ilerlemek zorundadır. Birincisi, kendi iç-savaşını, kendi burjuva egemenlere karşı geliştirmelidir. Oysa, Filistinli devrimci güçler arasında bu konuda bir tereddüt var. Sanki, Filistin polisine ateş emri veren Arafat değilmiş gibi ve sanki devrimci liderleri cezaevlerine toplayarak iç savaşı bizzat burjuvazi başlatmamış gibi, devrimci örgütler FKÖ yönetimi içindeki varlıklarını koruyorlar. Ve Arafat'ı yalnızca "yönetimden desteklerini çekmek"le tehdit etme, politikasıyla yetinmiyorlar. Oysa halk, burjuva politik aygıtı karşı, her düzeyde mücadeleye çoktan başladı. Bu mücadeleyi örgütlemek, halkı burjuvaziden bağımsız silahlandırmak, halk direniş komitelerinde örgütlenmek için, Filistinli devrimci örgütlerin önünde sonsuz devrimci imkanlar var.

Filistin'de toplumsal devrimin ilerleyeceęi ikinci kol,

siyonist politikadan kopan İsrail halkının, emekçileri ve küçük mülk sahibi sınıflarıyla ittifaklar kurmaktadır. Bugün için en zorlu görevlerden biri budur. Önünde aşılması güç engeller var. Ezilen ulus Filistin halkının Yahudi toplumuna duyduğu çok derin güvensizlik var. Bu güvensizlik haklı nedenlere dayanıyor elbette. Ancak siyonist devlet, üzerinde yükseldiği toplum parçalanmadan, güçten düşmez, çözülemez.

Bu çözüme şimdiden başlamıştır. □

ON YIL'IN DEVRİMCİ DEHASI; ZİNDAN SAVAŞLARI

ömünist devrim mücadelemiz, her gerçek büyük devrimin, devrimci birikiminin aydınlığıyla büyüyor. İlk proleter devrimi Paris Komünü, 1789'un devrimci birikimi, 1848'in ilk proleter iç savaşı ve

Blanqui gibi her defasında devrimin Bastille duvarını yıkarak özgürleştirdiği savaş komutanları ile geleceğe komünistçe ışımıştı. İşte Bastille o gün bir kez daha yıkılmıştı ve tamda bu, devrimin proletaryaya zafer işareti olmuştu. Bir kez daha devrimi devrim yapan bir bayrak yükselmişti o gün "DEVRİMCİ TUTSAKLAR ÖZGÜRLEŞTİRİLMEDEN; İŞÇİ SINIFI ÖZGÜRLEŞEMEZ". Ekim Devrimi, 1905'in yenilmiş işçi ayaklanmalarından çelik bir Bolşevik müfrezeyi süzerek kendisini müjdelemişti. Devrim, yüzlerce komünist öncüyü çarlık hapisanelerinden özgürleştirerek Sovyet Kızıl Ordu'su ve proletarya devletinin mevzilerine fırlatmıştı.

Faşizme karşı büyük sosyalizm savaşının sömürge bentlerini yıktığı devrimci halk savaşlarından Vietnam, Kore, Çin, Küba ve daha nice devrimlerin tümünde, bir devrimi gerçek bir devrim yapan kahramanlığın, cesaretin, fedakarlığın;

komünizmin bütün yüksek insani, ama yine insana dair, devrimin klasik niteliklerinin hepsi vardır.

19-22 Aralık Zindan savaşları ve Ölüm Orucu, devrimin kolektif dehasıdır. Hiçbir gerçek devrimde binlerce insan, küçük duvarlara kısırıldığı için ölümü yeğlememiştir. Devrim, muzaffer yürüyüşünden çevrilip hücrelere kısırılmak istendiği için, devrimciler, hapisane duvarlarına kadar dayanan devrime öncü yön vermek için feda ederken kendilerini, bu işi anlaşılmalıdır. Ölüm Orucu'nda ölümsüzleşen devrimcileri, gerçekten öldürecek olan, bunun tersi anlayış olur. İşte o zaman F tipi ölüm, devrimci ölümü yenmiş olur.

Bu nedenle, gerçek bir devrimi anlamaksızın, yine devrimin yarattığı yüksek devrimci birikimler anlaşamaz. Bizde de Komün gibi, Ekim gibi devrimci birikimlerde, sınıfsız, sömürsüz geleceğin tadı ve yürek vuruşları vardır. Bir şeyi on yıllar, yüzyıllar ötesine başka hangi güç taşıyabilir ki! Bizde, hayatın ve ölümün devrimci geleceğinden başka bir şey yoktur. Yoksa Deniz'in, Mahir'in, İbo'nun, Mahsum'un bugün hala aramızda, yaşamda, kavgada adları ve anıları yaşayabilir miydi? Onlarsız yada aynı anlamda devrimsiz, '96 Ölüm Orucu'nu, Kürdistan serhıldan ve gerillalarını, 19 Aralık isyanını, F tiplerini, Ölüm Orucu'nu ve kahraman savaşçıları anlamak mümkün müdür? Bütün bunlar apaçık ve kesin olarak gerçek bir devrimin yüksek nitelikleridir.

Bizde Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da Denizleri, Mahirleri, İboları, Mahsumları esinlendiren, yine aynı devrimci birikimin nitelikleridir. Bu nedenle ülkelerimizde devrim, apaçık bir gerçektir. Son 30 yılın öyküsü, gerçek bir devrimin başatlığını kazanmıştır bizde. Bütün bir 30 yılı gerçek bir devrim anlayabilir.

Kıyasıya bir mücadelenin birikiminden ve niteliklerinden gerçek bir devrim çıkar ortaya. Yoksa son 30 yılına faşist askeri darbeler, devrimci önder-

ler ve iç savaşlar sığdıran bir tarihin anlamı anlaşılabilir mi? Onbinlercesinin tutsak alındığı, onbinlercesinin gerilla

olduğu, onbinlercesinin ölümsüzleştiği, bugün hala hücre hücre ölümsüzleşen kahramanlar kuşağına sahip olan halklarımızın, son 10 yılda yürüttüğü devrimci iç savaş, nereye konabilir? Her büyük gerçek devrimin yaşadıklarını yaşıyoruz biz. Hepsi bu!!!

Son 50 yılın ender bir mücadele ve devrim savaşımı, Türkiye ve Kürdistan halkları yarattı. Devrim ve sınıfsız, sömürsüz komünist dünya beden bedene, hücre hücre, damla damla, ülkelerimiz toprağına işlendi. Sıramız geldiğinde en önde bayrağı biz taşıdık Enternasyonal için. Ve ödediğimiz, böylesine kıyassız bir görevin onur verici bedelleridir.

Her yerde, her devrimci, bütün yüreğince ve bilincinin olanca duruluğu ile bunu özümsemiş olarak ölümsüzlüğe fütursuzca kanat vuruyor. Her büyük devrimde olduğu gibi kahramanlık ve feda bilinci bizde de kolektif bir nitelik oldu. Biz bir, iki, binler demeden hayatı sonsuzlaştırdık. İşte bu, proleter sınıfın kolektif devrimci niteliğinden başka nedir ki? Denizlerden, Mahirlerden, İbolardan başlayıp hücrede 85'inci kez yücelen kahramanları, sayılarla mı anlarsınız, yoksa gerçek bir devrimle mi?

Ölüm, hayatın toprakta sabırsız doğuşu kadar devrime aittir. **Devrimci halklar için ölüm, en zorlu ama en çelik gıysisini giydiği geleceğe ait kolektif özverisidir.** İşte böyle bir düzeyde devrim, geleceğin sabırsız doğum sancıları, umutlu haykırılarıdır. Her büyük gerçek devrimde, Bastillerin, Saint-Petersburg Kalelerinin, Saygon Zindanlarının, Nazi Kamplarının ve ille de F tiplerinin ölümün ve zulmün, gerçek bir devrime karşı kuşanılan sonal savaş biçimleri olduğu, bir tarihsel tecrübedir.

Her devrimci halk, boyunduruk ve özgürlük çelişkisinin görüntüsünü, çoğu zaman ve ilk elden zindanlarla görür. **Zindanların ve zindan savaşlarının anlamı, ortalama, "duyarlı" yaklaşımların(!) budalalığında değil, işte bu gerçek çelişkinin çarpan yüreğindedir.** Özgürlüğün başladığı veya bittiği bazı anlar, görüntüler ve simgeler vardır. Peki, bugün, şimdi, şu an bütün bu açık gerçek, zindanlar değil midir? "Mimari düzenlemenin", "Yasal güvencelerin", "üç kapı üç kilit" in, devrim ve karşıdevrimin en amansız, en ölümcül çatışma aşamasında değiştireceği ne olabilir? Denizler, Mahirler, İbolalar nerede, "üç kilit-üç hücre" nerede? 85 kahramandan birisinin bir hücresi kaç kilit eder?! Üstelik faşizme göre, gerçek bir devrim 5-10 F tipi ediyorken, **F tipi karşılığında istenen devrimdir.** Çünkü beyaz ölümler, kör hücreler, devrimi çevirme ve bastırma stratejisinin henüz kilitli kapısıdır.

Asıl ve gerçek kavrayış buradadır. Devrimci, kolektif devrimi ifade eder. Denizlerden Ölüm Orucu savaşçılarına yaşamın ve ölümün, anlamı ve stratejisi daima bu oldu. 19-22 Aralık Zindan savaşları ve Ölüm Orucu, devrimin kolektif dehasıdır. Hiçbir gerçek devrimde binlerce insan, küçük duvarlara kısırıldığı için ölümü yeğlememiştir. Devrim, muzaffer yürüyüşünden çevrilip hücrelere kısırılmak istendiği için, devrimciler, hapisane duvarlarına kadar dayanan devrime öncü yön vermek için feda ederken kendilerini, bu iyi anlaşılmalıdır. Ölüm Orucu'nda ölümsüzleşen devrimcileri, gerçekten öldürecek olan, bunun tersi anlayış olur. İşte o zaman F tipi ölüm, devrimci ölümü yenmiş olur.

Devrim, sadece soyut düşüncenin işi değil, asıl olarak somut gerçeklerin işidir. Onbinlerce devrim savaşçısının ölümsüz gerçekleri ve anıları başka ne olabilir ki? **Bu yüksek insan niteliğini yaratan devrimdir.** Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da son 10 yıl, gerçek bir devrimin gölgesi adım adım, hücre hücre, beden bedene dolaşmıştır. O zaman devrimi kendi doğal, zorunlu amaçlarına dek ileri götürmek gerekir: Devrim Hükümeti! Her düşen devrimcinin cansız bedeninde asıl hücre hücre, damla damla filizlenen şey, gerçek, somut emeğin devrimci ege-menliğidir.

Devrim, son Ölüm Orucu savaşı ile birlikte, insanda en yüksek niteliklere, dönüşümlere yol açtığı kadar, devrimimizin kolektif düzeyini yükseltmiştir. En güçlü silahları, en büyük nitelikleri kazandık. **İnsan soyu, kapitalizmi ve bu son sınıflı toplumun bütün tarihi kötülüklerini kesinlikle böyle yenecektir.**

Devrimimize karşı ABD, Avrupa Birliği; TC faşizmi ve tüm kapitalist dünyanın kurduğu ittifakı, en güçlü yanımızdan yakaladık. Onları ise en zayıf yanından yakaladık. **Bütün dünya-**

ya ise devrimci bir Enternasyonal mücadele kaldıracı olabiliriz. **Ölüm Orucu savaşı ve bütün 30 yılın devrimci birikimi, bizde bu gücün olduğunu gösteriyor.** Her yerde Kapitalizm ölüm kusarken, **Ölüm Orucu savaşı ile büyüyen devrimimiz, "Kapitalizm Öldürür, Kapitalizmi Öldürün"** Enternasyonal sloganının bayrağını taşıyor.

**ZİNDANLAR YIKILACAK,
DEVİRİM KAZANACAK!**

YA DEVİRİM YA ÖLÜM!

**YAŞASIN
PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!**

Leninist Bir Tutsak

Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

Faşizmin zindanlarında devam eden Ölüm Orucu eylemlerinde 2 kızıl karanfil daha zindan duvarlarını parçalayarak ölümsüzleşmiştir. Faşist devletin tüm baskı, tehdit, işkence ve katliamlarına, bunların yanında yalan ve demagojik haberlerine rağmen ilk günkü kararlılığından, kendini feda etme ruhundan kopmadan, yüksek bir irade ve bilinç ile devam ettirilen Ölüm Orucu eylemleri 500'ü günlerindedir. İşçi ve emekçi halklarımızın devrimci tutsakların bu onurlu eylemini sahiplenmelerinin, onların gücüne güç katmalarının önemi şimdilerde çok daha önemlidir. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin, içinde bulunduğu ekonomik ve politik krizden kurtulmak amacıyla, kitleleri işsizlik, yoksulluk, açlık ve bunun beraberinde yokoluşa sürüklediği, tüm bunların yanısıra işkence, tehdit, gözaltı, kaybetme, katletme politikalarının daha da yoğunlaşacağı bir döneme giriyoruz. Faşist devlet böylesi bir ruh halindeyken; ülkelerimiz genelinde işçi ve emekçi kitleler ise içerisinde buldukları zor yaşam koşullarında; "artık yeter" seslerini yükseltmektedirler.

Bir ülkede her şeyin emeğin olması için gerekli olanın proletaryanın saflarında mücadeleye katılarak, iktidarı almak olduğu bilince çıkarılmalıdır. "Devrimci Tutsaklar Özgürleştirilmeden İşçi ve Emekçi Sınıflar Özgürleşemez" şiarının bizlere verdiği bu çok açık perspektif ile hareket etmeli, devrimin öncü kadroları ile işçi ve emekçi sınıflar arasındaki kopmaz bağlarla oluşturulmuş zincirleri kuvvetlendirmeliyiz.

Devrimci tutsakların 19 Aralık katliam saldırısı sırasındaki tavırları, cesaretleri, fedakarlıkları, bunun yanında yüzlerce gündür sürdürdükleri Ölüm Orucu eylemleri, devrimin zaferini isteyen işçi ve emekçilerin mücadelelerine ışık tutmaya devam

Yeter Güzel ÖLÜMSÜZDÜR!

Dersim Nazimiye'de doğan Yeter Güzel, küçük yaşlardan itibaren devrimci mücadele ile tanışmıştı. Defalarca gözaltına alınan ve ağır işkencelere maruz kalan Yeter Güzel, Sağlık Emekçileri Sendikası'na üye olan bir sağlık emekçisiydi. Esenyalı Sağlık Ocağı'nda görevini sürdürdüğü 1999 yılında evine yapılan bir baskın sonucunda gözaltına alınmış, tutuklanarak Gebze Zindanına götürülmüştü. Ölüm Orucu eylemleri başladığı süreçte eyleme katılmayan, ancak gönüllü olduğu konusundaki ısrarları sonucu 7. Ölüm Orucu ekibinde yer alan Yeter Güzel, eyleminin 26. gününde tahliye edilmiştir. Tahliye olduktan sonra Alibeyköy Direniş Evi'nde TKP(ML) davası tutsakları ile birlikte eylemine devam etmiş, 13 Kasım günü faşist devletin K. Armutlu ve Alibeyköy'deki Ölüm Orucu savaşçılarının bulunduğu evlere gerçekleştirdiği katliam saldırısında gözaltına alınmış, sonrasında ise tutuklanmıştır.

10 Mart 2002'de ölümsüzleşen Yeter Güzel'in cenazesi Dersim'e gönderilmiştir.

ediyor.

9 Mart 2002 tarihinde, DHKP-C davası tutsağı Ölüm Orucu savaşçısı **Yusuf Kutlu**, zorla müdahale edilmek üzere götürüldüğü Ankara Numune Hastanesi'nde, eyleminin 279. gününde, 10 Mart 2002 tarihinde de TKP(ML) davası tutsağı Ölüm Orucu savaşçısı **Yeter Güzel**, eyleminin 170. gününde, Bayrampaşa Cezaevi Hastanesi'nde ölümsüzleşmişlerdir.

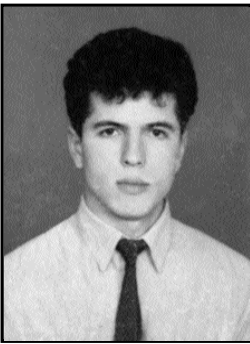
Zindanlarda Ölüm Orucu eylemlerine devam eden bazı devrimci tutsakların sağlık durumları gün geçtikçe kötüye gitmektedir.

TKEP/Leninist davası tutsağı Ölüm Orucu savaşçısı Şerif Kartoğlu'nun, 13 Mart 2002 tarihi itibarıyla Tekirdağ Devlet Hastanesi'nde tutulduğu, eyleminin 194. gününde olduğu, ağzında yaraların olduğu, ishal olduğu, sağlık durumunun iyi olmadığı öğrenilmiştir.

Bilinci kapanıp açılan TKEP/Leninist davası tutsağı Ölüm Orucu savaşçısı Ergül Çiçekler'e bulunduğu İzmit Devlet Hastanesi'nde zorla müdahale edildiği, kafasında ve bileklerinde darp sonucu yaralar olduğu,

13 Mart 2002 tarihinde zorla müdahale edilmek üzere Bayrampaşa Hastanesi'nde tutulan devrimci tutsaklardan Meryem Altun'un Kartal Devlet Hastanesi'ne, Aydın Odabaş, Murat Aslan ve Hasan Aydoğan'ın Haseki Devlet Hastanesi'ne, Ahmet Özdemir, Mehmet Karaman, Erkan Tatlı, Doğan Tokmak, Berkan Abatay ve Ramazan Öktülmüş'ün ise Şişli Etfal Hastanesi'ne kaldırıldıkları, 14 Mart 2002 tarihi itibarıyla zorla müdahale edilmediği, öğrenilmiştir.□

Yusuf KUTLU ÖLÜMSÜZDÜR!

1973 yılında Hatay, Antakya, İkinci Belde-si'nde doğmuştur. 29 yaşında olan Yusuf Kutlu, tutuklanmadan önce oto boyacılığı yapan bir emekçidir. 1995 yılında tutuklanarak Malatya Zindanına konulan Yusuf Kutlu, 19 Aralık 2000 zindan katliamında Bartın Zindanında bulunuyordu. Katliam sonrası Sincan Zindanına sevk edilmişti. DHKP-C davası tutsağı olarak katıldığı Ölüm Orucu eyleminin 279. gününde, Ankara Numune Hastanesi'nde ölümsüzleşmiştir. Cenazesi yoldaşları tarafından alınarak doğduğu yer olan Hatay'a gönderilmiş, orada güneşe uğurlanmıştır.

GAZİ KATLIAMI 7. Yılında...

12 Mart 1995 günü faşist devlet eliyle gerçekleştirilen katliam saldırısında Gazi Mahallesi silah seslerinin duyulması ile sokaklara çıkıyordu. Faşist devletin katliamcı yüzünü gören ve silah sesini duyarak dışarı çıkan işçi ve emekçilerin sayısı 10-15 iken, gecenin ilerleyen saatlerine doğru 500'lere, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte de binlerce kişiye ulaşıyordu.

Sabahın ilk saatleriyle birlikte kahvehane önünde toplanan kitle, katliam saldırısını duyarak Gazi Mahallesine gelen devrimci, demokrat, yurtsever işçi ve emekçilerle onbinlerce kişiye ulaşmıştı. Herkesin ilk aklına gelen; "yürüyüşün yönünün faşist devletin işkencehanesi, pislik yuvası Gazi Karakolu olması gerektiği"ydi. Ve öyle de oluyordu. Kitle "Gazi'nin Katili Faşist Devletler" sloganları ile karakola doğru yürüyüşe geçiyordu. Faşist devlette kendince yapılması gereken şeyleri düşünüyordu. Katliam saldırısını gerçekleştirmişti ama, bir halkın böylesine kin, öfke ve cesaret örneği göstererek ayaklanacağını hesap edememişti. Bazı gazeteci, yazar ve aydınlardan(!) oluşan bir grubu, apar topar yataklarından kaldırıp Gazi Mahallesi'ne gönderiyordu. Bu grubun orada yaptığı konuşmalar Gazi Mahallesi halkını tatmin etmiyordu. Halk bu saldırının karşılıksız kalmasını istemiyordu, çatışacaklardı, gerekirse onlarda öleceklerdi. Faşist devletin ellerinde otomatik silahlı onbinlerce polisine ve askerine aldırış etmeden sokaklara çıkan işçi ve emekçiler, faşizm karşısında susmuyordu.

Gazi Mahallesi'nde yaşanan ilk günün ardından ayaklanmanın kıvılcımı Okmeydanı, Nurtepe, Gülsuyu, Ümraniye vb. emekçi semtlerine ve yerleşim bölgelerine sıçırıyordu. Ümraniye 1 Mayıs mahallesi işçi ve emekçileri de, katliamcı devleti teşhir etmek ve yiğit Gazi Mahallesi halkının uzlaşmaz tavrını selamlamak adına kendi mahallelerinde barikatlar kurmaya başlıyorlardı.

Gazi Mahallesi ve sonrasında Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'ne sıçrayarak büyüyen ayaklanma, 3 gün süren savaşım sonrası, 23 yiğit, fedakar, cüretli ve cesaretli devrimci, demokrat, yurtsever insanın ölümsüzleşmesi ile tarihe geçiyordu.

Geçen 7 yıllık süreç içerisinde Gazi Ayaklanması'nda katledilenlerin ailelerinin, devlet ve katliama karışan polisler aleyhine açtıkları davalarda hiçbir sonuç alınamamıştır.

Gazi Mahallesi'nde faşist devlet eliyle gerçekleştirilen bu katliamı protesto etmek ve ölümsüzleşenleri anmak için 12 Mart 2002 günü ailelerin düzenlediği bir anma gerçekleştirildi.

Faşist devlet, her yıl gerçekleştirilen yıldönümü eylemlerinde; içinde büyüyen korkuyu azaltabilmek ve katılımın az olmasını sağlayabilmek amacıyla erken saatlerden itibaren tüm giriş ve çıkışları tutarak mahalleyi abluka altına almaktadır. Bu sene de yine aynı şeyler yaşanmıştır. Geçen yıllarda olduğu gibi bu yıl ki eylemde de onlarca gözaltına alınan olmuş, kitlelerin eyleme katılmaları engellenmek istenmiştir. Cemevi önünde

bulunan kitlenin kararlı tavrı sonucu gözaltına alınanlar kısa bir süre sonra serbest bırakılmışlardır.

S a a t
12:00 civarında ölümsüzleşenler adına, Gazi Cemevi'nde yemek verildi. Alibeyköy Mezarlığı'nın ziyaretinden dönen kitlenin katılımı ile mezarlığa yapılacak yürüyüş için kortejler oluşturulmaya başlandı.

Yüzlerce polisin oluşturduğu bir çemberin içerisinde yürümeye çalışan kitlenin en önünde ölümsüzleşenlerin aileleri "Gazi'nin Katilleri Affedilmesin", Gazi Halk Meclisi "Susurluk Devam Ediyor Adalet İstiyoruz", DMP'de "Sivas, Gazi, 19 Aralık... Unutmadık, Unutturmayacağız" yazılı pankartları ile yer aldılar. "Gazi'nin Katili Kontrgerilla Devleti", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "Gazi Şehitleri Ölümsüzdür", "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez", "Katil Polis Gazi'den Defol", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Gazi'de Polis İstemiyoruz, Gazi'de Abluka Kaldırılsın", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları ile sık sık "Bedel Ödedik, Bedel Ödeteceğiz" sloganı atıldı.

Mezarlığa kadar polis çemberi içerisinde yapılan yürüyüş sonrası mezarların başına gelindi. Burada, Gazi ayaklanmasında ölümsüzleşenlerin anısına 1 dakikalık saygı duruşu sonrası katliamda katledilenlerden Zeynep Poyraz'ın babası bir basın açıklaması okudu. Yapılan açıklamada; mahkemelerin Trabzon vb. uzak illere sürüldüğünden söz edilerek "Bugün bizim için çocuklarımızın kanının döküldüğü gündür. 1995'te çocuklarımızı katlettiler, katilleri cezalandırılmadılar" denildi. "Bizim çocuklarımız sokaklarda katledildiler, birlikte mücadele etmeliyiz. 12 Mart 1995'te ellerinde uzun namlulu silahlarla devletin polisleri çocuklarımızı öldürdü.(...) Yaralıların hastanelere götürülmesini engellediler. Dünyanın hiçbir yerinde rastlanmayacak bir vahşilikle ölü bedenleri çöp bidonlarına attılar.(...) Gazi halkını potansiyel suçlu ilan ettiler..." içerikli basın açıklaması "Bedel Ödedik, Bedel Ödeteceğiz", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak" sloganları ile sık sık kesildi.

Basın açıklamasının ardından Cemevi önüne doğru yürüyüşe geçen kitle, bir süre sonra dağılmış, eylem sona ermiştir.

ESENLER'de ÇATIŞMA

3 Mart 2002 Cumartesi akşamı İstanbul Esenler, Karabayır Mahallesi'nden çatışma sesleri yükseldi. Biz olayın başlamasının görünen sebebi üzerinde durmayacağız. Bazen bir trafik kazası, su kuyruğundaki anlaşmazlık, bazen de alacak-verecek kavgası gibi sorunlar bir sokak çatışmasının başlamasına sebep olabiliyor.

Karabayır Mahallesi emekçi yığınların yaşadığı yoksul bir semt. Burjuva sınıfın açlık sınırının altında verdiği ücretlerle, işten çıkararak, yarı aç-yarı tok, geleceğinin işsizlik ve sefalet, açlık ve ölüm arasında gezdiği, onbinlerce emekçiyi yığıldığı bir mahalle. Burjuvazinin yıllardır emeklerini gasp edip kendisine biriktirdiği servetin ve lüksün, sermayenin karşılığında, buralarda emekçilerde biriktirdiği ise; dayanıksız konutlar, sağlık sorunları, tıka basa dolu araçlarla fahiş fiyatlarla ulaşım, geleceksizlik, yaşamdan kovulma, kin ve öfke.

Bin yanda sermaye diğer yanda müthiş bir sefalet. Ülke-irimizde bu bütünlük içerisinde küçük bir sorunun kavgaya, kavganın yayılmaya, taşlı sopalı, molotoflu, silahlı çatışmaya dönüşmesi bu temel üzerinde gerçekleşiyor. Eğer kitleler en ufak bir sorunda sokağa dökülüp şiddet araçlarını devreye sokuyorsa, yaşamını hiçe sayarak ölümüne savaşıyorsa, zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyinin kalmadığının en canlı kanıtıdır bu. Esenler'in öncesinde ve sonrasında Adana'da yaşanan mahalle kavgaları ve daha birçok ilde yaşanan olaylar Esenler'in ülkelerimizin her yanında yoksul yığınların genel durumunu yansıttığını gösteriyor.

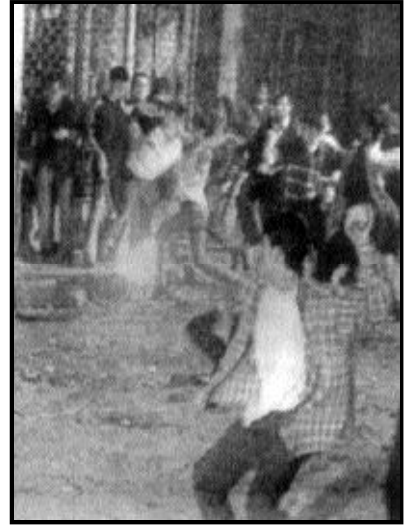
Devletin Esenler'deki olaylar karşısındaki ruh hali ise medyanın sürekli yinelediği "Etnik veya siyasi bir olay değil, alacak verecek sorunu" şeklindeydi. Bunun tercümesi "sakın olun, sizi ilgilendiren hiçbir şey yok, birilerinin alacak-verecek sorunundan kaynaklanıyor, kişisel bir olay, toplumsal değil" in ifadesiydi. Neden bu şekilde yansıtıldı? Üstüne basa basa böyle

vurgulamalarının sebebi, eğer Roman kökenli emekçilere yönelmiş bir hareket olarak, yani etnik bir saldırı olarak algılanırsa zaten patlamaya hazır bir dinamit gibi bekleyen insanlar sokaklara dökülebilir, çatışmalar her tarafa sıçrayabilirdi. Aynı şekilde demokrat-devrimci emekçilere yapılmış bir saldırı diğerlerinden daha da şiddetli sonuçlar doğururdu. Sonuçta "ne şekilde ve nereye yöneleceğinden" bağımsız genele yayılabilecek çatışmaların korkusu üzerlerinde müthiş bir baskı oluşturuyor.

Böyle bir kıvılcımın bozkırı tutuşturarak, sırça köşkerlerinin yıkılmasına, devrimcilerin de yönlendirmesiyle iktidarının kaybedilmesine kadar varabilecek olan zincirleme olayların son halkasının kabusunu sürekli yaşamaktalar. Bir taraftan da acilen bölgeye binlerce sivil ve resmi polis yığarak çatışmayı hemen, kısa sürede bitirmek için uğraşıyordu. Ama bunu başaramadı. Polis panzerleri taşlandı, molotoflandı. Valiliğin İller İdaresi Yasası'na dayanarak sıkıyönetim ilan edip dışarı çıkma yasağı uygulaması devreye girdi. Evleri basmaya, aramaya, insanları gözaltına almaya başladılar. Tabii ki evleri bilinen demokrat-devrimci insanlara öncelik verildi. Çünkü çatışmaların faşist devlet güçlerine yönlendirilmesi en tehlikeli olanıydı. Yine de estirdikleri tüm teröre, gözaltılara rağmen valinin ve emniyet müdürünün taşlanması faşist devletin ve uşaklarının niteliğinin kitlelerin bilincine kazınmış olmasının göstergesiydi.

Boğaziçi Elektrik şirketine bağlı ekiplerin de daha önce gi-remedikleri mahalleye, sokağa çıkma yasağından yararlanarak girmesi ve kaçak kullanılan elektrikleri kesmesi ise kapitalistlerin fırsatçılığını ve ölü soyuculuğunu emekçi mahalle halkına göstermiştir.

Bu olaydan çıkarılması gereken en önemli derslerden birisi de eğer biriken öfkeyi örgütleyip iktidar hedefine yönlendiremezsek, başka hedeflere yöneleceği, enerjinin harcanacağı ve devrimin gecikeceğidir. □

AYAKLANMAYI “Önleyici Şube Müdürlükleri” MUHBİRLEŞTİRME-AJANLAŞTIRMA: “Asayiş Gönüllüleri”

İşbirlikçi tekelci sınıfın faşist devlet aygıtı baskı ve zor araçlarının en önemli ayaklarından biri olan polisi iç savaşın ulaştığı yeni düzeye uygun biçimde yeniden örgütüyor.

Şu anki haliyle işlevsiz hale geldiği her olayda daha açık biçimde görülen “Asayiş Şubeleri” kapatılıyor. Asayiş ve Çevik Kuvvet ekipleri yeni kurulacak olan “Önleyici Şube Müdürlükleri”ne alınıyor. Ankara Emniyetinde denemesi başlatılan “Asayiş Gönüllüleri” projesi yaygınlaştırılıyor.

Artık yönetenlerin eskisi gibi yönetemediğini kabul ederek emekçi yığınların eylemlerini etkisiz hale getirmek, isyan ve ayaklanmaları önleyebilmek için hızla yeni önlemler geliştirmek zorunda kaldığını görüyoruz. Emekçi yığınlar da her geçen gün artık ne pahasına olursa olsun eskisi gibi yönetilmek istemediklerini farklı eylemlerle farklı hedeflere yönelerek de olsa sürekli tekrarlıyorlar. Bütün bu parça parça sıkça yaşanan eylemler, sürekli ortak genel eylemlere isyan ve ayaklanmalara doğru evriliyor. Burjuva sınıfı mülkünü ve iktidarını kaybetme korkusuyla hızla ayaklanmaları önlemenin telaşı içerisinde “Önleyici Şube Müdürlükleri” kuruyor.

Bu da yeterli değil çünkü ayaklanmanın mayalandığı emekçi semtlerinin de içine kadar sızması, oradaki konuşmaları, halkın ruh halini, kimin ne planladığını, kimlerin “asayiş” (burjuva mülkiyeti) bozucu işlerle uğraştığını, devrimci-demokrat kişilerin nerede oturduğunu vb. bilmesi gerekir. Bunu zaten paralı uşakları istihbarat ve polis birimleri yapıyor yıllardır. Ama çok yetersiz kalıyor. Bunun için; toplumda her an denetlenebileceği ruh halini yaratarak pasifize etmek, psikolojik baskı oluşturup paranoya yaratmak, insanların birbirlerine güven duymalarını engelleyerek parçalara bölüp atomize etmek için parasız uşaklara, muhbir ve ajanlara, “asayiş gönüllüleri”ne sarılıyor dört elle. Amaç, emekçi yığınları bölmek, parçalamak, birleşmelerini engellemek, çıkarları ortak olanları ayırıştırarak...

Bütün bu önlemler, burjuva iktidarın yıkılmakta olduğunu, devrim ve sosyalizmin bütün pencerelerden bize baktığını gösteriyor. Aynı zamanda devrimi başarabilmek ve bu engelleri aşabilmek için; iç savaşın ulaştığı düzeyi, bu önlemler karşısında milislerin ve semt komitelerinin kurulmasının acil ve zorunlu olduğunu emekçi yığınların bilincine çıkarmalıyız. Eğer elimizi çabuk tutup hızlı hareket edemezsek, faşizmin gerisinde kalırız. Kitlelere öncülük edip hızla semt komitelerini ve milisleri oluşturup pratik adımlar atamazsak bu tür faşist örgütlenmelerin önüne geçemeyiz.

İktidar İçin Mücadele Birliği Okuru

İşyan ve Özgürlük Ateşi: NEWROZ

Kürt halkının yüzyıllarca yaşadığı ezilmişliğe ve zulme karşı demirci Kawa'nın zalim Kral Dehak'ın başını ezerek yaktığı özgürlük ateşini simgeleyen Newroz kutlamaları, TC'nin politik saldırısıyla bahar bayramına dönüştürülerek, nevrulştırılarak içi boşaltılmaya, devrimci yönü yok edilmeye çalışılmıştır.

Emperyalist-kapitalist sistem, ömrünü uzatabilmek için, ömrünü sona erdirecek olan emekçi sınıflara karşı zor aygıtlarının yanı sıra çok çeşitli politik araçlarını da kullanmayı ihmal etmiyor. Son dönemlerde en fazla başvurduğu yöntem, politik çevirme hareketidir ve bu sayede burjuvazi, emekçileri, devrimci nitelikteki olguların içini boşaltarak iktidarı almaya yönelik bir devrim yolundan uzaklaştırmak, bunun yerine geçici reformlar için savaşıma yöneltmek istemektedir.

Burjuvazinin bu politikasına son yıllarda en net şekilde emekçi halklarımızın devrim savaşımının gelenekselmiş günlerinde rastlıyoruz. İşçi-emekçi-yoksul halklarımızın bu kutlamaları, yoğun katılımları getiriyor ve halklarımızı dayanışmanın çelikten bağlarıyla birbirlerine bağlıyor. Sık sık devrimci çıkışlara, çatışmalara yol açan, ayaklanmalara kadar varan bu gün ve eylemler, halklarımızın devrimci istek ve özlemlerini ön plana çıkarmaktadır. Burjuvazi uzun yıllar boyunca bu eylemleri zor yolu ile bastırmaya çalıştı. Her zor kullanımının ardından daha devrimci, daha şiddet dolu eylemlere yönelen emekçi halkları bastırmak, susturmak için burjuvazi bu kez de politik manevraları ile devreye girdi.

Onlarca yıldır işçi kadınların bedel ödeyerek kazanmış olduğu hakları ve Dünya emekçi kadınlar gününün devrimci yönünü bir makasta budayarak feminizmi ön plana çıkararak burjuva-emekçi kadınların kardeşliği safsatısıyla Dünya Kadınlar Günü'ne dönüştürerek içini boşaltarak, böylelikle kadınların öfkelerini sisteme değil, karşı cinse yöneltip; kadınların bu günü araç olarak kullanarak devrimcileşmesi tehlikesini savuşturmaya çalıştı. Aynı şekilde işçilerin bedel ödedikleri günün anısını, 1 Mayıs'ı içini boşaltarak, işçileri salonlara hapsederek, işçi bayramı ilan edip tatil yapılmasını isteyerek bu topraklarda yaşanan 1 Mayıs katliamlarını unutturmaya çalışarak “barış içinde 1 Mayıs” hikayesi ile devrimci yönünü yok etmeye çalışmaktadır. Küçük burjuva reformist politikalar da buna kan taşımaktadır.

Ülkelerimiz topraklarında ezilen, sömürülen, katledilen Kürt ulusu, yaktığı bu özgürlük ateşi ile yıllar boyu ayaklanmalara, serhıldanlara koştu. Katledildi, hapsedildi, yılmadı. Yüzyıllar önce Demirci Kawa'nın yaktığı ateşi söndürmedi. Bugün burjuvazi istediği kadar bu özgürlük gününü bahar bayramına, Türklerin barış ve kardeşlik gününe dönüştürmeye çalışsın, Kürt halkı buna gereken cevabı Newrozlarda yanan özgürlük ateşiyle vermeli, vermeye devam etmelidir.

Her yıl burjuvaziye inat yanan bu ateş, son yıllarda zindan savaşlarında yakılan ateşlerle büyüdü. 19 Aralık Zindan katliamıyla ve F tipi cezaevlerinin Türk ve Kürt emekçi halklarına ve devrimcilerine dayatılmasıyla başlayan Ölüm Orucu eylemi, ilk ölümsüzleşeni 2001 Newroz'unda verdi. Newroz'da yanan özgürlük ve isyan ateşlerini köyruklencesine 21 Mart 2001 günü Ölüm Orucu savaşçısı Cenğiz Soydaş ölümsüzleşti.

Bu yıl da Newroz, ülkelerimiz işçi emekçi halklarının, enternasyonal proletaryanın ve ezilen halkların, zindanlarda devrimci tutsakların verdikleri savaş Newrozun tetikleyicisi olacak; isyan ve özgürlük ateşi her tarafta yakılacaktır. □

İşbirlikçi Burjuva Sendikacılığın SOĞUK TERLERİ

9 Mart 2002 Cumartesi günü Bostancı'da kapalı salonda yapılan TÜRK-İŞ toplantısı oldukça coşkulu ve kalabalık bir işçi kitlesi ile yapıldı. Toplantıya gelen, TEKSİF, Haber-İş, Petrol-İş, Yol-İş, Tes-İş vd. sendikalardan 5000 civarında işçi, TÜRK-İŞ yöneticilerinin aylar önce söz verdiği "genel grev" talebinin neden yerine getirilmediğinin hesabını sormaya gelmişlerdiler. Ve gerçekten de toplantının sonlarına kadar da hakıyla bunun hesabını sendikacılardan sordular.

Tabanda büyük bir öfke birikimi ve işçiler üzerinde IMF istekli büyük tehlikeler dolaşırken, sarı-burjuva sendika yönetimleri işçileri yeniden aldatılabilmek için oyun içinde oyunlar tezgahlamaya devam ediyorlar. İşçileri yaklaşan 1 Mayıs'a kadar oyalamak için ülkenin çeşitli yerlerinde, güya, işçilerin fikrini almak için kapalı salon toplantıları yaparak, eylemsiz bırakıyorlar. Göstermelik 1 Mayıs kutlamalarından sonra ise hepsinin ortadan kaybolacağı kesindir.

Toplantıların adını "Artık Yeter! Bu Ülke Bizim" koymuşlar, burjuva sendikacılar. Anti-emperyalist bir çağrısını var bu adın. TÜRK-İŞ, ülkesinde halkına, yeraltında, yer üstündeki servetlerine, değerlerine sahip çıkıyor sanılabilir. Oysaki salonda yapılan konuşmalarda "AB'ye, ABD'ye, IMF'ye Hayır" sürekli söylenmesine rağmen, bütün bu ülkenin emperyalizme zaten bağımlı olduğu, ülkemizdeki sermaye yapısının emperyalizmle işbirlikçi şekilde oluştuğu ve devam ettiği, devletin siyasi ve diplomatik olarak emperyalizme bağımlı olduğu, ordunun NATO'ya bağlı olduğu, ABD üsleri, polislin emperyalistler tarafından eğitildiği vb. hiç anlatılmadı. Adeta bu ülke daha yeni yeni emperyalizme bağlanıyormuş havası yaratıldı. Burada sadece TÜRK-İŞ'i de suçlamamak gerekir. Son zamanlarda ortaya salınan "ulusalcı-solcu" şarlatan takımının düşünceleri iki taraftan sıkışan -hükümet, işçiler-TÜRK-İŞ yöneticileri için bulunmaz düşüncelerdi. Ne demişler "Bütün alçakların en son sığınacağı yer milliyetçiliktir". TÜRK-İŞ anti-emperyalistlik yapmıyor. Milliyetçilik yapıyor. Bağımlı bir ülkenin halkını önce içerdeki işbirlikçilerin ve onların devletin güvencesindeki tekelci kapitalizme karşı savaşa çağırıyor. Onları tam tersine "reel sektör" diye adlandırıp, birlikte krize çözüm bulma toplantıları yapıyor.

Hatta toplantıda Tek-Gıda İş yönetiminin bastırıldığı "sendikacı çalıştıran işyerlerinin ürünlerini tüketelim" diye bir broşür bile dağıtıldı. Broşüründe bildiğimiz büyük holdinglerin reklamı yapılıyordu.

Toplantıya gelen işçiler Bostancı köprüsünden kortej oluşturarak salona kadar yürüyüş yaptılar.

Salon işçileri almayınca ayaktakiler dışında, bir kısım işçi dışarıda kaldılar. Toplantının başlangıcından itibaren işçilerde

büyük bir öfke belirtisi olduğu ortaya çıktı. Çoğu salonda üretilen yeni sloganlar ortaya çıktı. "Söz Bitti Sıra Eylemde", "Salonlarda Değil Alanlarda Eylem", "Bayram Meral Bize Eylem Sözü Ver", "Eylem Nerede Biz Oradayız" vb.

Toplantının yönetimini üzerine alan sözüm ona bazı muhalif şube yöneticilerinin de foyası ortaya çıktı. Sürekli olarak genel merkezleri eleştiren bu sendikacılar, toplantı boyunca Ankara'dan gelen TÜRK-İŞ yöneticilerini korumakla mükellef. İşçilerden sloganlar veya tek, tek tepkiler geldikçe

"TÜRK-İŞ Nerede Biz Oradayız" diye mikrofondan slogan atırmak istediler. Ama işçiler bunun yerine "Eylem Nerede Biz Oradayız" diye gür bir şekilde bağırıyorlar.

Katılımcı sendikaların en aktifi TEKSİF Sümerbank işçileri idiler. İşçiler adına bir bayan, bir erkek işçi konuştu. Konuşmalarının kendi ürünleri olmadığı, bu doğallığı yansıtmadığı belli idi. Şube başkanları adına da iki sendikacı konuştu. Konuşmalarında olumlu yanlar olmasına rağmen daha hala üst yönetimlerden bir şeyler beklenmesini işçilere öğütüyor gibiydiler. Oysa ki bu toplantıları da, eylemleri de işçiler ve kendileri örgütleyip ağalara teslim ediyorlardı. Artık koparılması gereken bu halkadır. Bir genel başkan da konuştuktan sonra, sıra TÜRK-İŞ başkanı Bayram Meral'e gelmişti ki, nedense ara verildi ve yoğun bir müzik dinletisine geçildi. Hem de çeşitli sol sanatçıların müziği dinletilmeye başlandı. Bunu yapan da muhalif şube başkanları idi. İşçilerin tepkisini müzik ve halaylarla düşürmeye çalıştılar. Bayram Meral'i kazasız, belasız bu toplantıdan çıkarmak istiyorlardı anlaşılıyor. Bunda da oldukça başarılı oldular. Bayram Meral kürsüye çıkınca cılız alkışlar yanında gür protestolar ve ıslıklar duyuldu. Sahne biraz karıştı. Bayram Meral hemen bir çelenkten çiçekler koparıp işçilerin üstüne atmaya başladı. Zor zahmet konuşmasına geçti. İşçilerden özürler diledi. Demagojiler yapmaya başladı. Aylardan beri söz verdiği eylemliliği neden yapmadığına dair ise "önce esnaf, köylü bu hükümeti bir görsün, tanışın bakalım, onu bekledik. Eğer biz eyleme geçseydik hükümet diyecekti ki bu işçiler yüzünden esnafa ve köylüye yardımcı olamıyoruz". Bu demagoji vasıtasıyla kendini akladı(!) Ama işçiler asıl olarak bu sarı-sendika ağasını protesto etmeye gelmişlerdi. Ondan bir bekledikleri yoktu. Yavaş yavaş salonu boşaltmaya başladılar. En son toplantı boyunca "Genel Grev Genel Direniş", "Şalter İncecek Bu İş Bitecek" sloganları susmamıştı.

TÜRK-İŞ ve diğer sendika üyesi işçileri zor günler bekliyor ama burjuva-sendikacıları daha da zor günler bekliyor. Bu açığa çıkmıştır. □

COLİNS İşçilerine AÇIK MEKTUP..!

19.02.2002 tarihli "TEKSTİL İŞÇİLERİNİN SESİ" olarak yayınladığımız bildiri elimize geçti, okuduk. Her şeyden önce işçilerin kendi sorunlarını kendilerinin çözmeleri konusunda işçilerin kendi güçlerine, kendi yeteneklerine, birikimlerine dayanarak çözüm aramaları gerekli ve önemlidir. Bu nedenle yayınlamış olduğunuz bildiri bizim için heyecanlandırdı. Bütün girişimler desteklenmeli, yaygınlaştırılmalı ve yoğunlaştırılmalıdır.

COLİNS'li sınıf kardeşlerimiz; yapmış olduğunuz iş, yayınlamış olduğunuz bildiri sizleri nasıl etkiledi? Neler düşündünüz, neler yapmayı planlıyorsunuz bilmiyoruz. Sizlere bildirimizle ilgili düşüncelerimizi açıklayacağız. Çünkü; yapmış olduğunuz iş, yayınlamış olduğunuz bildiri önemli. Başka iş kollarında çalışan sınıf kardeşlerimize örnek oluşturacak. Ama hemen belirtmeliyiz ki, aramızdaki bir diyalog, bir ilişki ağının, işçilerin mücadele birliğini sağlamada önemli bir işlev görebilir. Elbetteki doğru perspektif ve doğru örgütlenme ve doğru eylem ve mücadele ile...

COLİNS'li sınıf kardeşlerimiz;

"Hortumcu patronlar ve tetikçiler serbest"

"Hükümet yolsuzluğa değil, emekçilere düşman" diye başlıyorsunuz bildiriniz. Ve şöyle diyorsunuz: "Sahibi oldukları bankaların içini boşaltmaktan tutuklanan Cavit Çağlar ve Dinç Bilgin serbest bırakıldı". Evet bu söyledikleriniz doğru ve bütün işçiler, emekçiler tarafından bilinen gerçekler. Bildirinizin bir paragrafında; "yolsuzluk ve ekonomik krizin bu düzende kesin bir çözümü yoktur. Kar düzeninde toplumsal ayrıcalıkların olduğu her yerde yolsuzluk olacaktır. Yolsuzluğun ortadan kaldırılması, onu yaratan toplumsal eşitsizliklerin, burjuva düzenin son bulmasıyla mümkündür. Bunları gerçekleştirebilecek tek güç ise işçi sınıfıdır" deniliyor. Evet sizlerin de belirttiği gibi; sorunun temelinde yatan şey kapitalist özel mülkiyet sistemidir.

COLİNS'li sınıf kardeşlerimiz;

Bildirinizin bu paragrafında sorunun burjuva düzenden, kapitalist özel mülkiyet sisteminden kaynaklandığını, sorunların çözümünün "burjuva düzenin son bulmasıyla mümkün olacağını" söylüyorsunuz. Bunu gerçekleştirecek tek gücün işçi sınıfı olduğunu belirtiyorsunuz. Evet ama nasıl? Açıkçası sorunları saptamış, ne yapılması gerektiğini de koymuşsunuz. Buraya kadar söyleyecek bir söz yok. Nasıl "burjuva düzen son bulacak?" Bu yok! Yani sorunun çözümü konmamış. İşte bu noktada izin verisiz düşüncelerimizi açıklamak, burjuva düzenin nasıl son bulacağını ortaya koymak istiyoruz.

1- "Devlet, egemen sınıfın baskı ve zor aygıtıdır" (Karl Marks). Öyleyse her şeyden evvel egemen sınıfın baskı ve zor aleti olan devlet, kapitalist özel mülkiyet sisteminin, baskı ve sömürünün, sınıf egemenliğinin ve ayrıcalığının temeli ortadan kaldırılmadan burjuva egemenliğine son verilemez. Öyleyse kapitalist özel mülkiyet sisteminin temeli olan burjuva devlet aygıtı havaya uçurulmalıdır. Bunun için:

Çağımızın en ileri, en modern tek devrimci sınıfı proletaryadır (işçi sınıfıdır). Proletaryanın devrimci sınıf olabilmesi için; işçi sınıfının dünya görüşü olan bilimsel sosyalizmi kavraması, özümsemesi ve bu temelde örgütlenmesi gerekmektedir.

"Proletarya, ya kendi sınıf partisinde örgütlüdür; devrimcidir; her şeydir ya da hiçbir şeydir". İşte bu nedenle işçi sınıfı burjuva düzene son verebilmek için proletaryanın öncü kumay partisinin yönlendiriciliği olmadan ne kendisini kurtarabilir, ne de diğer ezi-

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN!

TEKSTİL İŞÇİLERİNİN SESİ

**Hortumcu Patronlar ve Tetikçiler Serbest:
HÜKÜMET YOLSUZLUĞA DEĞİL,
EMEKÇİLERE DÜŞMAN**

len, sömürülen kitleleri kurtuluşa götürebilir.

2- Sendikalar, işçilerin ekonomik, demokratik örgütleridir. Ancak sendikalar sadece ekonomik, demokratik mücadele vermezler. Sendikalar bir sınıf örgütü olduklarından işçi sınıfını kendi dünya görüşü olan bilimsel sosyalizm temelinde eğitir, örgütler, proletarya partisinin kurmaylığında sınıfsal kurtuluş kavgasına hazırlar. Ancak sendikaların bugün bu durumdan ne kadar uzak oldukları da her işçi tarafından bilinen bir gerçek.

Kendi ideolojisini kavramayan proletarya, doğaldırki burjuva politikaların etkisinde kalır ve burjuva partilerinin değirmenine su taşır.

3- İşçi sınıfı kendi bağımsız örgütlerini mutlak suretle oluşturmak zorundadır. Burjuva örgütlerle ve burjuva kültürle burjuvaziye karşı savaşılamaz.

İşçi sınıfının öz örgütleri olan komite ve konseylerde örgütlenmek, her türlü saldırılardan da kurtulmanın, özgürce düşünmenin, özgürce kararlar alıp hayata geçirmenin araçlarıdır.

Komite ve konseyler yapıları itibarıyla işçi sınıfının kitle örgütleridir. Demokratik merkezîyetçilik ilkesiyle kararlarını alır ve uygular. Demokratiktir, çünkü komite içindeki her işçi düşüncelerini açıklama hakkına sahiptir. Merkezîyetçidir, çünkü çoğunluk kararı alındıktan sonra eylem birliğini gerçekleştirmek zorundadır. Bu yapıyla komiteler işçilerin mücadele birliğini sağlayan, en özgür araçlardır. Sendikalar yapıları gereği mevcut yasalara göre hareket etmek zorundadır, aksi halde kapatılırlar. Ama komitelerin böyle bir sınırlanılmaya tabi tutulmaları mümkün değildir. Komite ve konseyleri sendikaların alt organları gibi gören anlayışlar esas olarak komiteleri burjuva düzene bağlamanın yollarını ararlar. Oysa komite ve konseyler bugün için devrimin organları, devrimden sonra ise iktidar organları olacaktır.

COLİNS'li sınıf kardeşlerimiz; bugün yapılması gereken en önemli şey; ekonomik, politik kriz içinde çaresiz ve çıkışsız bir şekilde işçi sınıfına, emekçilere ve yoksul halk kitlelerine "topyekün savaş" açan tekelci sermayeyi ve faşist devleti silahlı halk ayaklanmasıyla yıkmak ve yerine Demokratik Halk Devrimi ve Halk İktidarını kurmak ve kesintisiz sosyalizme ulaşmaktır. Bunun koşulları her zamankinden daha uygundur. İşçiler, Devrimci İşçi Komiteleri'nde, konseylerinde silahlı işçi milisleri biçiminde örgütlenerek proletaryanın öncü müfrezesi Leninist Parti'nin çağrısına uymalıdır. Başkaca kurtuluş yolu yoktur.

Günün acil görevi; devrimci partide örgütlenmek, silahlı halk ayaklanmasına hazırlanmaktır.

**FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR,
HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!
YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
YA DEVRİM YA ÖLÜM!**

Leninist Bir İşçi

8 MART:

Dünya Emekçi Kadınlarının KAPİTALİZME KARŞI SAVAŞ GÜNÜ

Dünya Emekçi kadınlarının kapitalizme karşı savaş günü olan 8 Mart'ı ülkelerimizde de çeşitli eylemlerle selamladık.

Ülkelerimizin birçok şehrinde gerçekleştirilen ve eylem komitelerinin "sağduyulu" tavırları ile "sakin" geçen 8 Mart eylemleri, bazı şehirlerimizde çatışmaya dönüşmüştür. Mersin'de gerçekleştirilen eylem, burjuva medya kuruluşlarının ekranlarına "örgüt adına slogan atan gruba polis müdahale etmek zorunda kaldığı" şeklinde yansımıştır. Ülkelerimizde kapitalizmin uyguladığı politikalara karşı gerçekleştirilen her basın açıklaması, miting ve hatta ayaklanmaya dönüşen işçi ve emekçilerin eylemlilikleri, egemen sınıfın medyası tarafından çarpıtılmaktadır. Kapitalizmin insanlığı işsizliğe, açlığa, yoksulluğa, bununda ötesinde yok oluşa sürüklediği bu gerçeklikte burjuva medya, yine bildik rolünü oynamaya devam etmiştir. İşbirlikçi-tekelci faşist devletin günler önceden başlattığı 8 Mart'ın "Kadınlar Günü" olarak kutlanmasına yönelik politikaları, burjuva medyada "tartış(ma)" programlarıyla, miting alanlarında ise reformist, oportünist bazı kadın örgütlülükleri tarafından bilerek ve/veya bilmeyerek destek görmüştür.

İstanbul'da gerçekleştirilen miting çeşitli kadın dernekleri ve platformlarının bulunduğu komitenin "inisiyatifi"nde yapıldı. Şişli Abide-i Hürriyet Meydanı'nda gerçekleştirilen mitinge yaklaşık 5000 kişi katılmıştır.

Çeşitli siyasi partiler, dernekler ve devrimci-sosyalist basın emekçileri ile okurlarının katıldığı eylem, sabah saat 09:30'dan itibaren yürüyüşün yapılacağı alanda toplanılması ve kortejlerin oluşturulması ile başladı.

8 Mart'ın enternasyonal anlamda mücadele etmesi gereken işçi ve emekçi kadınlar için ne anlama geldiği konusunda "bilgi eksikliği" oldu-

ğunu düşündüğümüz bazı kadın örgütlenmelerinin oluşturduğu eylem komitesinin, burjuvazinin politikalarına destek olan olumsuz tavırlarını eylem öncesi erken saatlerde görmeye başladık. Sabah saatlerinden başlayarak eylem komitesinin almış olduğu "erkeklerin eylemde arkada yürümeleri gerektiği kararı"nı uygulama çalışmasına müdahale ederek, yaptıklarının kime hizmet ettiğini anlatırken, bu "komite"yi tanımadığımızı söyledik.

Yürüyüş düzeninde; -yapılan tüm tartışmalara rağmen önde kadın dernekleri yer alırken, arkasından HADEP, onun arkasından ise komitenin söylemiyle "karma" grupların gelmesi isteniyordu. Bu şekilde oluşturulan kortejlerle saat 12:30 civarında yürüyüşe başlandı.

Ön taraflarda yer alan ve kendilerine "eylem komitesi" diyen bu gruplar, yürüyüş öncesi işçi ve emekçi kadınların bu mücadele gününde onları yalnız bırakmayan erkek emekçileri "erkekler dışarı" şeklinde histerik çılgınlıklar atarak alandan çıkartmak istemişlerdir. Yürüyüş sırasında üzerlerinde "Savaşan Kadınlar Zindanlarda, Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Kürdistan'da Kadınlar Devrimle Özgürleşecek", "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlarının Kapitalizme Karşı Savaş Günü", "Kadınlar Emekçi Kadın Komiteleriyle Özgürleşecek" yazılı, İktidar İçin Mücadele Birliği

imzalı bildiri ve özel sayılarından dağıtan okurlarımıza karşı çıkmaya çalışan bu gibi gruplardan bazı kadınlara; "yaptıklarının kapitalist sistemin istediği şey olduğu, devrimin zaferinden yana olan kadın, erkek, genç, yaşlı herkesin bu eylemi sahiplenmesi gerektiği" anlatılmış, "komitenin almış olduğu bu ve benzeri kararların tanınmayacağı" bir

kez daha yinelenmiştir. "Kapitalizm Öldürür Kapitalizmi Öldürün" şiarıyla hareket ederek, kapitalizmi hak ettiği çöp-

lûge gönderecek olan proletaryanın, on yıllardır sürdürdüğü bu mücadele tarihinde sınıf savaşımının cinsiyet ayrımıyla üzerinin örtülmesi yalnız ve yalnız burjuvazinin işine yaramaktadır. Bu bilinçle hareket eden kadın ve erkek proleterler bu tür oyunlara gelmeyeceklerdir.

Eyleme coşkulu ve yoğun bir şekilde katılan HADEP'li kadınlar "Örgütlü Kadının Yükselişi Egemen Erkeğin Çöküşü Olacak / HADEP Zeytinburnu Kadın Kolları", "Şiddete Karşı Demokratik Mücadele, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü Kutlu Olsun / HADEP Üsküdar Kadın Kolları", "Demokratik Uyarılık Kadını Filizlenecek / HADEP Kadıköy Kadın Kolları" vb. pankartlarını taşıdılar. DİSK Limter-İş Sendikası ve Aktif Dağıtım işçilerinin bulunduğu TÜMTİS ise pankartları ve sloganları ile eyleme destek verdiler.

Devrimci-sosyalist basın emekçileri ve okurları ile çeşitli demokratik kitle örgütleri de "Şan Olsun 8 Mart'ı Yaratana ve Yaşatana / Partizan", "Kadınların Kurtuluşu Devrim ve Sosyalizmde / Öncü Halkın Birliği", "Kadının Kurtuluşu İnsanlığın Kurtuluşudur / Kız Gazetesi", "Onurlu Yaşam İçin Yoksulluğa, Savaşa, Tecrite Hayır / EKB", "Herkes İş, Çocuğumuza Ekmek, Ruhumuza Gül İstiyoruz / ÖMP", "Bütün Ülke F Tipi Direneceğiz / TAYAD'lı Aileler", "Tecrite Hayır, Sakatlıklara Son / TAYAD'lı Aileler", "Bizim Kadınlarımız / TAYAD'lı Aileler" vb. pankartlarla katıldılar.

Biz de eyleme, üzerinde "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlarının Kapitalizme Karşı Savaş Günü" yazılı Mücadele Birliği Platformu pankartı ile katıldık. "Bütün İktidar Emegin Olacak", "Faşizme Karşı Silah Başına", "Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek", "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", "Ya Devrim Ya Ölüm", "Kürdistan'da Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm", "Sibel Sürücü Ölümsüzdür", "Yaşasın Devrimci Emekçi Komite-

terleri", "Yaşasın Devrimci İşçi Komiteleri", "Aysun Bozdoğan Yaşıyor, Savaşıyor", "Sibel Sürücü Yaşıyor, Savaşıyor", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganlarının atıldığı kortejimizin yanı sıra, Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen savaşçıların resimlerinin taşındığı TAYAD'lı ailelerin ve diğer kitle örgütlerinin

bulduğu kortejlerle de ortak olarak "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Devrime Meşale Bizim Kadınlarımız", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak" sloganları atıldı.

3 saatlik yürüyüş sonrası sloganlar ve alkışlarla alana gelen kitle çeşitli müzik gruplarının söylediği şarkılar ve marşlar eşliğinde halay çekmişlerdir.

Eylem sırasında o an anlayamayan bir nedenle

kitlenin arasından geçerek, kitleyi bölmeye çalışan yaklaşık 15 resmi araçlık bir konvoy eyleme katılanlar tarafından protesto edilmiştir. Süratle geçmek isteyen araçlardan bazılarının eylemcilere çarpmasıyla yaşanan gerginlik sonrası, aralarında okurlarımızın da bulunduğu işçi ve emekçiler araçları taşlamaya, tekmelerle araçları tahrip etmeye başlamış-

lardır. Eylem komitesinin "sağ duyu" çağrıları ve çabalarıyla bir an önce oradan kurtulmaya çalışan araçlardan bazılarının camları, çerçeveleri ve kaportaları kırılmış, tahrip edilmiştir. Eylem alanında "bu araç konvoyunun polis araçları olduğunu" söyleyerek, araçlara vuran işçi ve emekçilerin, kapitalizme ve faşizme karşı duydukları öfkelerinin ne kadar üst boyutta olduğu bir kez

daha görülmüştür. Bazı komite üyelerinin durdurmaya çalıştığı bu öfke selinde özellikle kadınların araçları nasıl tekmeledikleri, camlarına nasıl vurdukları oldukça dikkat çekicidir -ki bu kadınlar 15-20 dakika önce "erkekler dışarı" şeklinde slogan atmaya yönlendiriliyorlardı-. Bir de araçların içerisinde bulunan polislerin yüz ifadelerinden, polislerin nasıl bir ruh hali içerisinde oldukları...

Yapılan konuşmalar ve söylenen Türkçe, Kürtçe türküler sonrası saat 15:30 civarında miting sona erdi. □

ÜLKELERİMİZDE

8 MART

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla İstanbul ve İzmir başta olmak üzere ülkelerimizin birçok şehrinde çeşitli etkinlikler ve mitingler düzenlendi. Bazı illerde yasaklanan eylemlerden Mersin’de yapılması düşünülen mitinge de valilikçe izin verilmedi.

ADANA’da

8 Mart Mitingi

Edindiğimiz bilgiye göre Adana’da 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü Uğur Mumcu Meydanı’nda yapılan miting ile kutlanmıştır. Miting, saat 11:00 civarında Mimar Sinan Açık Hava Tiyatrosu önünde toplanan yaklaşık 2500 kişinin oluşturduğu kortejlerle Uğur Mumcu Meydanı’na gerçekleştirdikleri yürüyüş ile başlamıştır. Mitinge SES, TÜMTİS, Genel-İş, Emekli-Sen, BES sendikalarının yanısıra, siyasi partiler, demokrat, yurtsever, devrimci basın emekçileri ile demokratik kitle örgütleri pankartları ile katılmışlardır. Eylemde “Cinsel, Ulusal, Sınıfsal Sömürüye Son”, “Yaşasın Halkların Kardeşliği”, “Kahrolsun ABD Emperyalizmi”, “Yaşasın 8 Mart”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz”, “İçerde Dışarda Hücreleri Parçala”, “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur” vb. sloganlar atılmıştır. Çok yoğun bir polis ablukası altında gerçekleştirilen mitingte, polislerin eğitilmiş köpekleriyle kitlenin çevresinde bulundukları öğrenilmiştir.

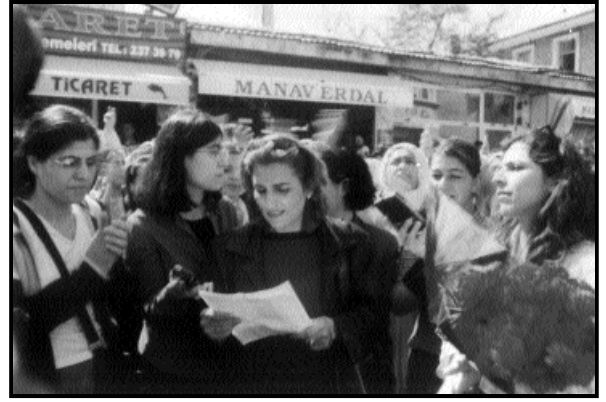
Miting, Eylem Tertip Komitesi Başkanı Meral Gül Gültekin’in 8 Mart’ın nasıl yaratıldığını, 8 Mart’ın sermayenin sahipleneceği bir gün olmadığını anlattığı konuşmasından sonra mesajların okunması ile sona ermiştir.

MERSİN’de

Yasaklamaya Karşı

EMEKÇİ KADINLARIN EYLEMİ

Öğrendiğimiz bilgilere göre; Mersin’de çeşitli sendika, siyasi partiler ve kadın örgütlerinin yapmak istedikleri mitinge valilikçe izin verilmemiştir.

Yapılan tüm engellemelere rağmen 8 Mart Cuma günü saat 12:30’da Mersin HADEP binası önünde toplanan yaklaşık 300 kişilik kitle yasaklamayı protesto etmek amacıyla basın açıklaması yapmak istemiştir. Basın açıklamasını İHD Mersin Şube Yöneticisi Hülya Ayhan Yaman okumuştur.

Polis, eyleme katılan kitlenin slogan atmasını engellemeye çalışmıştır. Basın açıklaması okunduktan sonra, slogan atan kitleyi dağıtmak için polislerin kitleye saldırdığı, gözaltına alınmanın olmadığı öğrenilmiştir.

Diğer İllerimizden

KISA... KISA... KISA... KISA...

⇒ Malatya’da çeşitli sendikalar ve siyasi partilerin düzenlediği Emekçi Kadınlar Şenlikleri’ne geniş bir emekçi kitlelerinin katıldığı,

⇒ Kayseri’de EMEP ve KESK tarafından basın toplantıları gerçekleştirildiği, İHD Kayseri Şubesi’nin yapmak istediği basın açıklamasına polis tarafından izin verilmediği,

⇒ Aydın, Balıkesir, Samsun, Lüleburgaz ve Manisa’da ise 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nün çeşitli siyasi partilerin ve sendikaların düzenledikleri basın açıklamaları ve toplantılar ile kutlandığı öğrenilmiştir.□

KIZILDERE’de Yarattılan **MÜCADELE BİRLİĞİ** **KAVGAMIZA** **IŞIK TUTUYOR!**

30 Mart 1972... İşçi ve emekçi halklar “kanla yazılan” bu tarihi unutmayacaklar. Türkiye devrim tarihinin önder kadrolarından THKP-C savaşçıları Mahir Çayan ve yoldaşları ile THKO savaşçıları Cihan Alptekin ve Ömer Ayna’nın Kızıldere’de faşizm tarafından katledildiği tarihtir bu.

1968’li yılların öğrenci gençlik önderlerinden, THKO’nun kurucuları, yiğit savaşçılar; Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan’ın idam edilmelerine artık sayılı günler vardır. Bir tarafta faşizmin mahkemelerinde “sanık” koltuğunda, “yargılayan” olarak oturan uzlaşmaz, kararlı, yürekli, genç devrimci önderler; diğer tarafta ise onlar için zindan duvarlarını parçalama hazırlıkları yürüten siper yoldaşları... O günlerden bugüne devralınan bir bayrak olan ve tarihimize kızıl harflerle geçen; “gerektiğinde siper yoldaşları için canını feda etme” cüretinin tohumları ülkelerimiz topraklarında bu yıllarda atılıyordu. Devrimin zaferinin silahlı ve illegal mücadele olmadan kazanılmayacağını tüm benliklerinde hisseden bu yiğit savaşçılardan THKO’nun önder kadrolarının, darağaçlarında idam edilmelerini engellemek amacıyla o tarihlerde bir dizi eylemlilikler gerçekleştirilmişti. 29 Kasım 1971 tarihinde gerçekleştirilen bir özgürlük eylemi ile zindan duvarları Cihan Alptekin, Ömer

Ayna, Mahir Çayan ve Ulaş Bardağcı tarafından parçalanmıştır. Denizlerin mahkemelerinin sürdürdüğü bu dönemde THKO ve THKP-C kadrolarının düşündükleri tek şey vardı: devrimci bir eylemle, yoldaşlarını ve siper yoldaşlarını da özgürleştirmek. İşte bu görevi başarma hedefi ile hareket eden savaşçılar, NATO Dinlenme Üssü’nde görevli üç İngiliz teknisyeni

kaçırıyordu.

“Ya yoldaşları verilecekti,

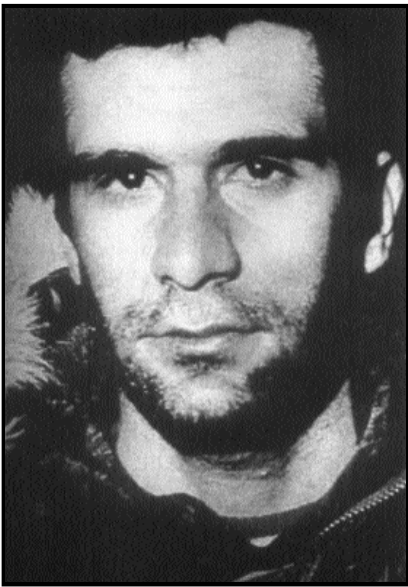
Ya Devrimdi, Ya Ölümdü...” Tereddüt yoktu yüreklerinde, tek hedefleri görevlerini başarıyla tamamlamaktı. Yanlarında üç İngiliz teknisyenle birlikte Niksar’ın Kızıldere Köyü’ne doğru yola çıkıyorlardı. Düşman haindi, düşman ta kipteydi. Gidebilecekleri her yere faşist güçlerini yığıyorlardı, her yer abluka altındaydı. Binlerce polisi, askeri ile her yer didik didik aranılıyordu. En son katledilecekleri ev düşman tarafından kuşatılıyordu.

Ve artık Kızıldere’de tarih yazılmaya başlanıyordu. Devrimci dayanışmanın “ete ve kemiğe”, “bilince ve yüreğe” büründüğü bir çatışmanın ortasındaydılar. Teslim olmak yoktu. Tarih böylesi kahramanlıkları, böylesi fedakarlıkları öncesinde de görmüştü, bir kez daha tanıklık ediyordu.

Sonrasında 6 Mayıs 1972 yaşanıyor... İdam sehparında devrime olan inançlar haykırılıyordu. Ve sonra THKO’nun öncü kadrolarından Sinan Cemgil, Kadir Manga ve yoldaşları Nurhak Dağları’nda yaşanan çatışmalarda faşizme teslim olmuyor, “Ölürüz Ama Asla Teslim Olmayız” şiarını haykırarak geleceğe taşıyorlardı.

30 Mart 1972’nin Türkiye ve K. Kürdistan işçi ve emekçi halklarına mesajı, onların devrim mücadelesine kattığı değerler öylesine büyüktü ki... Ülkelerimiz devrim mücadelesinin bu iki önemli devrimci örgütünün, THKO ve THKP-C’nin oluşturdukları bu birlik ve ödenen bedeller, sadece devrimin zaferi içindi. 30 Mart 1972’de devrimin zaferine yürüyenlerin, Deniz, Yusuf, Hüseyin için kendilerini feda eden savaşçıların bu ölümsüz eylemine karşı, 6 Mayıs 1972’de darağaçlarında bu kez Denizler haykırıyorlardı: **“Yaşasın Kürt ve Türk Halklarının Devrim Mücadelesi!”**, **“Yaşasın Marksizm-Leninizmin Yüce İdeolojisi!”** **İşte bizlere verdikleri en önemli mesaj buydu; Devrimin Zaferi İçin Mücadele Birliği...**

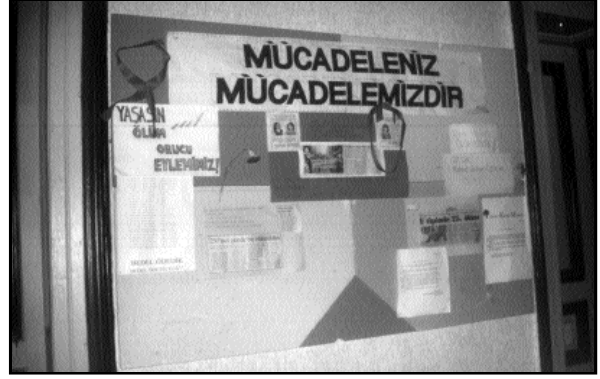
Onların şahsında tüm devrim savaşçıların saygıyla anıyor, kendilerini feda ettikleri bu mücadelede devraldığımız bayrağı zafere taşıyacağımızın inancıyla **“ZAFERE KADAR DAİMA”** diyoruz. □

Devrimci Sanat ENGELLENEMEZ!

Emperyalist-kapitalist sistem, tarihinin en büyük ekonomik-politik krizini yaşıyor. Emperyalizmin egemenliği ve kapitalist üretim ilişkileri tüm dünyada sarsılıyor. Doğaldır ki buna bağlı olarak burjuva ideolojisi, entelektüel yaşam, egemen olan kültür de derin bir sarsıntı geçiriyor. Bundan kurtulabilmenin, sonunu geciktirebilmenin yolunu ise, işçi emekçi yığınlara, halklara ve onların gelişmekte olan geleceği temsil eden ideolojisine, sınıf örgütlülüklerine, kültürüne saldırmakta görüyor. Bu gelişmelerin bir parçasını da ülkelerimizde yoğun olarak yaşamaktayız.

GE-SAM çalışmalarına adım attığı ilk gün "Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla" şiarını bayraklaştırarak yeninin, gelişmekte olanın, devrim ve sosyalizmin kültür-sanat cephesi olma iddiasını koymuştu önüne. Bu pratik içerisinde defalarca basıldı, çalışanları gözaltına alındı, işkence gördü, tutuklandı, tehdit edildi, etkinlikleri engellendi, eşyaları çalındı, mühürlendi, kapatıldı. Tüm baskı ve saldırılara rağmen emin adımlarla, onurluca, geleceğe yakışır bir şekilde, hedefinden sapmadan çalışmalarını sürdürdü ve sürdürecektir. Burjuva sınıfın tarihsel olarak insanlığın gelişiminin önünde engel olduğunu, yozlaştığını, çürüyüp kokuştüğünü, buna paralel olarak burjuva kültürün insanlığı, bencilleşmeye, yozlaşmaya, çürümeye mahkum etmeye çalıştığını işçi emekçi yığınların bilincine çıkarmaya çalıştı. Bunun yanında geleceğin insanının sınıfsız, sömürsüz bir toplumda özgürleşeceğini, bunun da, günümüzde işçi sınıfı ve emekçi yığınların burjuva sınıfı yıkma savaşımında şekillenmeye başlayacağını vurguladı. "Burjuva kültürle burjuvaziye karşı savaş kazanılmaz" diyerek çürüyüp kokuşmakta olan

**Sevgi: umuttu yüreğimizde,
Umut: silah oldu ellerimizde,
Silah: isyandı geleceğe dair
uzun yürüyüşümüzde,
Yürüyüş sürmekte...
Karanlıkları
aydınlıkla yakarak,
İşkenceyi onurla yıkarak,
Can suyumuzu devrimin
harcına katarak,
Tarihe Leninistçe ad koyarak,
Yürüyoruz geleceğe...**

dan köklü bir kopuşla yeniyi yaratmanın mümkün olabileceğini pratiğiyle yaşama geçirmeye çalıştı. Tüm bu çabalar, burjuvazinin 19 Aralık gecesi zindanlara düzenlediği saldırıdan sonra başlatılan Ölüm Orucu eyleminin 183. gününde ölümsüzleşen GE-SAM emekçisi Aysun Bozdoğan'ın nezdinde doruğuna ulaşarak cisimleşti. O'ndan devraldığımız bayrağı en onurlu adımlarla ve zaptedilmez yüreği-mizle devrime kadar taşıyacağız.

Tüm işçi ve emekçileri, bu mücadelemizde, bizlere destek vermeye, eleştirmeye, felsefe, halk oyunları, tiyatro, müzik vb. kültür-sanat çalışmalarında birlikte üretmeye çağırıyoruz. Bizler, hedef olarak önümüze dünyayı değiştirmeyi koyduk, bu umudu ve inancı taşıyan herkesi GE-SAM'a bekliyoruz.

**UMUDUMUZ KAVGADA,
KAVGAMIZ SANATIMIZLA!**

**Adresimiz: İstiklal Caddesi,
Rumeli Hanı No: 88/11**

Beyoğlu/İSTANBUL

**Ölüm Orucu
SÜRÜYOR...**

**Yeter GÜZEL
TKP(ML)**

**Yusuf KUTLU
DHKP-C**

DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!

**Y
A
Ş
A
S
I
N**

**YAŞASIN 8 MART
DÜNYA EMEKÇİ
KADINLARININ
KAPİTALİZME KARŞI
SAVAŞ GÜNÜ**

Mücadele Birliği Plt.

**8
M
A
R
T**

**YAŞASIN
ÖLÜM ORUCU
EYLEMİMİZ**
Devrimci
Tutsak Aileleri
Komiteleri